



NOVÝ DOMOV

THE NEW HOMELAND



Pravda vítězí!

www.masaryktown.ca

CANADA'S CZECH AND SLOVAK NEWSPAPER PUBLISHED BY MASARYK MEMORIAL INSTITUTE INC., SINCE 1950



SRDEČNÁ SETKÁNÍ POD ŠIRÝM NEBEM

Na ten první vzpomínal Gustav Přistupa, významná osobnost tehdejší české komunity a mj. prezident Masarykova ústavu v letech 1945-66 a 1979-80:

„4. července 1948, necelé tři měsíce po koupení staré farmy, sokoli z Toronto, Batawy, Clevelandu, Detroitu a Toledo cvičili na prvním výročním Čsl. dnu a sokolském sletě v Torontu. Za přítomnosti více než tisíce krajanů bylo vyhlášeno, že farma ponese jméno Masaryktown a všem bylo slíbeno, že Masaryktown bude užíván tak, aby přinášel jenom slávu svému jménu. První Čsl. den a sokolský slet se hezky vydařil, a i když chvílkami pršelo, sokoli cvičili dál i v dešti. Byl to jenom malý Čsl. den oproti těm, co přišly potom. Sokoli z Ameriky přijížděli každý rok cvičit se sokoly z Batawy, Windsoru, a Toronto. Moravské babičky z Toledo, každá přes 70 let, přijely pro nás zatančovat v krocích“ (z knížky paměti Můj otec, Lida Matušiaková).

Provázen slunečným počasím se konal v sobotu 20. června v pořadí již 68. Český a slovenský den na Masaryktownu. Stejně jako v předchozích letech přišli účastníci pozdravit osobnosti politického a společenského života nejen komunity, ale i před-

stavitelé Scarborough, jehož součástí Masaryktown je. Všichni jej označili za nádherný kus přírody města. A všichni oceňovali přínos české a slovenské komunity pro rozvoj Kanady. Mezi námi jsme uvítali Johna McKaeye, člena federálního parlamentu



Hosté na Masaryktownu: Zdenka Rumlová, Robert Tripes, František Ječmen, Mitzie Hunter a Vladimír Ruml



za Scarborough-Guildwood, náměstky ministra financí (Ontario Retirement Pension Plan) a členku provinčního parlamentu (MPP) za Scarborough-Guildwood Mitzie Hunter, člena provinčního parlamentu (MPP) za Niagara-West-Glanbrook Timu Hudaka. Z českých diplomatických úřadů byli přítomni Robert Tripes, chargé d'affairs v vyslanectví ČR v Ottawě, a Vladimír Ruml, generální konzul ČR v Torontu, s manželkou. Z komunitních organizací byli přítomni Anna Janoušová, prezidentka Sokol Kanada, Ivo Sypták z Sokol gymnastic Association Toronto a z torontskou pobočkou ČSSK Hana Mrázová.

PO SLAVNOSTNÍM položení věnců k památníku obětem komunismu Znovuukřížovaný, jsme přivítali sokolky (většinou seniorky) se skladbou s trekovými hulkami Waldemariána, kterou složila na písničce Waldemara Matušky Jarina Žitná. „Ono to jsou celkem tři písničky – Růže z Texasu, Zdálo se mi, má panenko a třetí je Houpatá – vždy s jinou choreografií, ovšem další dvě jsme nezdolaly nastudovat, vždycky do toho něco přijde,“ vsunula poznámku poté Anička Janoušová. Po seniorkách nastoupili sokolci nejmladší a postupně je vystřídali starší se svými gymnastickými sestavami. Na nich jsme mohli vidět fyzický i sportovní růst, jestliže se cvičení věnují praví

delně, jak tomu je v případě šestileté Sidney (vnučky Hany Juráskové), či Emmale a Elisabete Sterlingových, „které díky důslednosti a obětavosti svého dědečka Václava Žáka nevynechaly jediné cvičení, jedinou aktivitu Sokola,“ chválila (do mého pera) Anička, „a za ty tři roky se vypracovaly v šikovné sokolky.“ potvrzuje dále. A Mia Knibbe, která na různých veřejných vystoupeních prezentuje svoji gymnastickou dovednost různými akrobatickými prvky? Mia je deera cvičitelky Mary Anne, která kdysi začínala pod vedením Aničky Janoušové, a dnes je úžasnou cvičitelkou ostatních dětí.

S mnoha cvičencí se setkáváme poměrně často na komunitních akcích – třeba s Julinkou Frynovou: „Baví mě cvičit i na ČS den, je hezký zvyk se setkávat na

Masaryktownu.“ A tatinek Luboš, leta oddaný sokol, potvrdil: „Užíváme si, že se jednou za rok všichni sejdeme za pěkného počasí v pěkném prostředí...“

NA POUHÝM OKEM nedozírné ploše parku bylo možné se bavit, sportovat, čitat s měčem, pojídat dobroty, koupat se, pospávat, posedávat pod košatými stromy a užívat si pohody na terase restaurace Praha, kde se o pohodě hostů starali všichni, kdo to uměli – Tomáš, Jitka, Evelína, Markéta, Mariana, Zuzka, Erika pod vedením spolumajitelů Martina Rejzka a Broni Murinové. Vzájemně se doplňovali a s úsměvem na tváři plnili nesčetná přání svých zákazníků.

VE STÁNKU informací MMI jsme se potká- ➤8



KE DNI

Tak mi připadá, že si na mnohé věci budu začínáme zvyklat, aneb jin prostě ve stavu zahledení se do sebe nevěnujeme pozornost. Já vím, zíjeme v Kanadě, kde si připadáme v bezpečí mnohem větším nežli třeba na Slovensku či v Česku.

O bezpečí se už ale nedá hovořit v mnoha evropských státech – po hledete do Velké Británie, Holandska, Německa a nadejdebože do Itálie, Francie či Řecka, jejichž pláze se proměňují ve skladisku odpadků a domky opuštěné majiteli za cílem dovolené se stavají přestějujícímsí v nevlídných krajích pevnosti. Domácí se do nich prostě nedostanou. Ale ani státy uvítí Evropu obklepenéjinými zeměmi, nejsou od nájezdu izolování. Maďarsko staví čtyřmetrovou zeď, aby zabránil vniku nezádoručních utěčenců, Slovensko hasí bouře demonstrantů proti chystanému rozehnutí EU o poskytnutí vlastního státu cizím lidem. Češi prohledávají mezinárodní vlaky, nádraží, kamiony, které jim řidiči velice ochotně otevírají. V Česku odchýlají na dvacet mladých lidí, kteří se zřejmě dostali do Německa a Rakouska přes Česko – pokud byl odhad správný, protože je naši v mezinárodních vlačích toho směru. Ale také by mohli zůstat někde na půli cesty.

Co se s takovými potom děje? Sepisuji se protokoly a posílají je do první země, kde požádali o azyl.

Situaci ještě zhoršili Rakušané rozhodnutím, že stopnou výřizování žádostí o azyl. Itálie se doslova utápí ve vlnách nelegálních migrantů, které každý den přiboj přináší ze Středozemního moře. Statistika je desivá: pouze do Itálie loni přecestovalo přes 170 tisíc uprchlíků, ve světových zařízeních jich ale nyní je zhruba 76 tisíc. Na kritickou situaci, v níž se nachází unijní azylová politika, upozornil předseda české vlády Bohuslav Sobotka. „Evropa není schopná se vyrovnat s takovýmto proudem uprchlíků. Pokud bude pokračovat i v příštích měsících, může to vést ke zhracení evropských sociálních systémů,“ varuje Sobotka. Myslí si, že hlavním řešením musí být stabilizace těch zemí, odkud lidé utíkají. Zároveň navrhuje zprísnit kontrolu uvnitř schengenské hranice. Podle Sobotky není možné, aby Evropská unie měla volně otevřené hranice schengenského prostoru pro ekonomické migranti.

A co Evropská unie chystá? Evropská komise navrhuje, aby další země EU v příštích dvou letech převzaly od Itálie a Řecka celkem 40 tisíc žadatelů o azyl. Do jiných zemí osmadvacítka ale budou přesunovány jen občané Sýrie a Eritreje. Pro Česko by to znamenalo přijmut 1328 uprchlíků. Pak je zde ale ještě další dvouletý plán, který počítá s novými 20 tisíci žadateli o azyl.

V Česku se k situaci staví rozporuplně, jedni říkají, že by si měla každá rodina vzít do domácnosti uprchlíka, jiní zase že se situace musí řešit v zemích vzniku této situace. I když EU slíbila na jednoho člověka šest tisíc euro, občané se raději bez nich obejdou... Jaký vztah mají ve staré domovině k cizincům žádajícím o pomoc, ukazuje příčsel: od roku 1993 do konce roku 2002 požádalo v České republice o azyl více než ➤ 5

SPOLEČENSKÝ KALENDÁŘ

SPOLEČENSKÝ

TORONTO

NE 5.7. v 11.00 – pobočka ČSSK v Torontu a Evangelický augsb. vyznania cirkevní zbor sv. Pavla v Torontu pořádají vzpomínku na Mistra Jana Husa u příležitosti 600. výročí jeho upálení: - 13.00 oběd (nutno objednat do 28.6., \$20.00 na osobu, děti polovic), - 14.30 krátký kulturní program, objednávka a info na tel. Radmila Locherová (416)762-6846, kostel (416)658-9793, event zanechtejte zřetelný vzkaz se jménem a tel. číslem. Setkáme se v kostele: 1424 Davenport Rd., Toronto (100 m na západ od křížovatky Dufferin St. & Davenport Rd.). Rádi uvítáme i Vaše rodiny a přátele. Viz také str. 3

NE 19.7. - 77. Slovak Day, Karlovac Park, 1860 Thompson Rd S, Milton, ON L9T 2X5 ON

SO 19.9. - Vinobraní, taneční zábava, kostel sv. Václava, patrona kostela, info včas přineseme.

NE 27. 9. - Svatováclavské oslavy v kostele sv. Václava, po slavnostní mši svaté následuje oběd, info včas přineseme.

ČT (každý) v 19.00 (do 20.00) - vodní polo v bazénu na Masaryktownu pod odbranným vedením zkušených trenérů. Měsíční poplatek \$55.00. Seznamovací lekce pro děti ve věku 8-14 let se konají v červenci a srpnu. Info: shadowwaterpolo@yahoo.ca nebo www.shadowwaterpolo.org

ČESKÁ ŠKOLA TORONTO

provozuje ji MMI na 918 Bathurst St., Toronto. Více informací o novém školním roce: paní Iva (416)439-4354.

ČESKÁ ŠKOLA OAKVILLE

Info o novém školním roce: učitelky Renata Freibergová, tel. (416)887-9863, email: renata.freiberg@yahoo.com, nebo Mariana Vieweghová, tel. (416)628-3690, email: mvvieweghova@gmail.com.

ČESKÁ A SLOVENSKÁ ŠKOLA KITCHENER

Zájemci, kontaktujte se v případě zájmu o českou školu s Mirkou Pirovou: mirka.pirova@wcdsb.ca, v případě výuky slovenštiny s Blankou Michale: blanka.michale@wcdsb.ca. Info: www.kwczechandslovaks.com

ČESKÁ TV NOVÁ VIZE

SO každá v 10.00-10.30 a ST v 7.00 opakování - vysílá Nová Vize v dosahu Ontaria na stanici OMNI 1 (v Torontu kanál 47/kabel 4 a 169), producentka Markéta Slepčíková, tel: (647) 892-6912, Nova Vize, 7 Auburn Av., Toronto, ON, novavize.ca@gmail.com, www.novavize.com - některé TV programy. V létě opakování nejúspěšnějších pořadů.

SLOVENSKÁ TV SLOVENSKÝ SVET

SO každá v 10.30-11.00 a ST v 7.30 opakování. Producentka Katarina Homolová. Tel: (647) 233-3105, email: slovenskysvet@gmail.com, www.tvsedna.com. V létě opakování pořadů.

SOKOL TORONTO

SO 8. 8. v 10.00 – Sokol Kanada Summer Games na Masaryktownu / Letní hry Sokola Kanada. Pokud bude pršet, je náhradním dnem neděle 9.8.

SOKOL TORONTO cvičení s dětmi a dospělý až po prázdninách v září, info: ivancurilla@gmail.com nebo hermaneks@yahoo.ca.

CALGARY

NE 5.7. ve 13.00 (do 16.00). – Piknik v zahraničních porstorách Royal Canadian Legion, Forest Lawn 755-40 St SE, za asistence Pavla Hebelky a členů výboru calgarského spolku nebudou chybět grilované klobásy, české pivo, káva se zákusem a ovocem. Z organizačních důvodů prosíme zájemce o registraci do středy 1. července : Pavel Hebelka tel (403) 272-5585, Drahla Neveselá (403) 278-6201 nebo Božena Kellnerová (403) 295-8438. Těšíme se na vaši hojnou účast a dobrou náladu.

Český a Slovenský kroužek Kulhášek a Český a Slovenský klub po letech prázdninách zahájí svoji činnost 28. září 2015 s poslední výukou 30. listopadu 2015. Rodiče s dětmi se scházejí každě pondělí v 15.00 hodin ve Varsity Bible Church na adrese 4807 Valiant Dr NW. Dětský kroužek je přístupný pro děti do 4 let a Dětský klub pro děti od 5 let. Výuka je rozdělena na dvě skupiny. Na setkání hrájeme hry, čteme pohádky, zpíváme - vše v českém a slovenském jazyce.

Dětský Klub se koná ve stejných hodinách a je zaměřen na výuku českého nebo slovenského jazyka a na hry pro starší děti. Rodičkovský příspěvek na kroužek nebo Klub je \$10.00 na jedno dítě a semestr.

Číslo 9 vyšlo 25. 6., č. 10 vyde 16.7, jeho uzávěrka je 10.7. 2015. Noviny vycházejí každý třetí týden, v roce vyde celkem 17 čísel. Redakce: (647) 770 1713 Píšte: vera.toronto@gmail.com

Uvítáme nové členy a zájemce! Vaše žádosti a dotazy ochočně vyřídí Andrea Loewen - maminka Káji, Tobiáše a Aničky, telefon (403) 270-8164, andrealoewen@yahoo.ca (Info o práci a aktivity všech poboček ČSSK v Kanadě na webu www.cssk.ca)

EDMONTON

ÚT v 19.00 (každý první v měsíci) – pořádá SVU Edmonton přednášky na zajímavá téma, Idylwyld Community Hall, 8631 81 St NW (jeden blok na východ od Bonnie Doon Shopping Mall). Pavel Kužel

Přátelé, další pokračování online hry pro krajany "Riskuj, krajane!" bylo vloženo na web: http://www.cssk.ca/riskuj_krajane/. Zahráte si s námi pro zábavu i poučení! Děkujeme studentům gymnázia Jirkov, kteří hru pro nás připravili. Ed Brabec

KITCHENER –WATERLOO-GUELPH

DOBRY DEN, zpravidla vydává K-W-G pobočka Českého a slovenského sdružení v Kanadě pod vedením zodpovědné redaktorky Evy Kratochvílové. Redakce se těší na komentáře čtenářů. A protože se výrobní náklady na tisk a poštovné každoročně zvyšují, oceňuje každý finanční podporu svých odběratelů. Šeky laskavě zasílejte na: Czech and Slovak Association of Canada, K-W-G Branch, 550 King St. NE, PO 42053 Waterloo, ON, N2L 6K5, Canada. (DD, r. 32, č. 110, Jaro 2015 již vyšel)

MONTREAL

SO každá 10.00-12.00 - předškolní zařízení pro děti od 2 let pod vedením i Radky Vašutové. Zavítejte do budovy NDG. Výuka kvalifikovanými učitelkami probíhá zábavnou formou v českém jazyce. Zájemci o přihlášení dětí do české školky se mohou o podrobnostech informovat na tel. (514) 313-7721 nebo na emailem radkavasut@gmail.com.

NE 5.7. – SO 25. 7. – letní tábor Hostýn: \$ 395/týden, \$ 765/2 týdny a \$ 960/3 týdny. Každý další dítě ze stejné rodiny má 10% slevu. Kromě toho mužem finančně slabým rodinám poskytnout slevu. Daně se neplatí. Rodiče dostanou potvrzení pro daňové účely. Informace: web www.hostyn.org ; telefonicky: Josef Maxant (450)465-4844 nebo Viera Šebenová (514)385-5153; ukázky z pobytu na webu www.youtube.com pod heslem „Camp Hostyn“. Několik fotografií z roku 2014 je na <http://1drv.ms/1H4mCoQ>. Před pobytem děti a po něm je náš tábor otevřen pro cenově přístupnou rodinnou rekreaci. Rezervujte si povíd včas!

ZVEME VŠECHNY NA NÁŠ PIKKNIK

NE 26.7. - Výbor Táboru Hostýn se rozhodl, že tradiční Pouť k Panně Marii Hostýnské nahradí Česko-slovenským piknikem. Důvodem je, že mše svatá se nekoná už mnoho let a celému přátelskému posezení tedy odpovídá spíše název piknik. Přijedte I se svými přátele 135 Dorilda, St-Calixte Nord, QC, J0K 1Z0, více web www.hostyn.org. Vstup bezplatný. Info: během června Z. Nosek (514) 365-8863, M. a V. Šebenová (514) 385-5153 nebo J. Maxant (450) 465-4844 a Z. Nosek přímo do tábora (450) 222-2006 nebo (450) 222-5259, nebo camphostyn@gmail.com a hostyn@live.com Josef Maxant

HUBRA

PO 29.6. – Ne 5.7. - pořádají Martin Karlíček a Mana Shiraishi spolu s třemi dalšími profesory hudby Westmount Chamber Music Workshop – Strings and Piano – pro zájemce všech věkových kategorií v oboru klavír, housle, viola, cello, kontrabas a kytrala. Odpolednei a večerní kurzy se budou konat v prostorách Studio de piano Westmount, 4910 Sherbrooke W., Westmount, H3Z 1H2. Cena 300 \$. Zájemci o kurzy kontaktujte prosím nejpozději do 31. května Manu Shiraishi, tel. (514)621-6885 nebo emailem: wchambermusicw@gmail.com.

SO 4.7. v 19.00 – koncert profesorů Westmount Chamber Music Workshop v kostele Westmount Park United Church, 4695 de Maisonneuve

NE 5.7. v 15.00 – koncert závěrečný vystoupení žáků Westmount Chamber Music Workshop v kostele Westmount Park United Church, 4695 de Maisonneuve.

Dotazy a informace také na email: montrealvestnik@gmail.com nebo amartini@yahoo.com. Více na: www.montrealvestnik.com.

WINNIPEG

Redakce PRAMENU uvítá různé přispěvky, nabízí místo pro inzeraci pro firmy i soukromníky. Zasílejte na email riecka@czechoslovakbenvolentassoc.ca, Czech-Slovak Benevolent Association, 154 McKenzie Street, Winnipeg, MB R2W 5A2, tel: (204)589 7483.

We acknowledge the financial support of the Government of Canada through the Canada Periodical Fund (CPF) of the Department of the Canadian Heritage.



JEDNY Z POSLEDNÍCH - NAPIŠTE SI O NĚ

PROF. JIŘÍ KRUPÍČKA (1913-2014), autor, který ve svém díle říká, že rozum je základní a nejdůležitější životní nástroj člověka, vystudoval na Karlovy univerzitě moderní jazyky a geologii. V r. 1950 byl začleněn a odsouzen komunistickým režimem na 16 let vězení. Propuštěn byl v roce 1960. Během Pražského jara spoluzařádil K-231, po srpnové invazi vojsk Varšavské smlouvy do Československa v roce 1968 emigroval nejdříve do Nizozemska, posléze do Kanady. Do roku 1988 zde pak přednášel geologii na University of Alberta.

Ocenění: 1992 - Masarykova cena ČSSK Kanada, 1993 - AV ČR udělena zlatá oborová čestná plaketa F. Pošepného, 2000 - Cena PEN klubu, 2009 - státní vyznamenání ČR Za zásluhy II. stupně, za zásluhy o stát v oblasti vědy, 2012 - Pamětní odznak účastníka odboje a odporu proti komunismu. Do rukou čtenářů se dostávají úžasné úvahy vzdělaného a moudrého člověka.

Nabízíme našim čtenářům jedny z posledních výtisků knih profesora Krupičky:
STARÁ PEVNOST: Úžasně pojaté vyprávění vězně 50. let o komunitických věznících a lágrech, které se odehrává spíše formou filozofických úvah a dialogů. CAD \$ 10.00.
KOSMICKÝ MOZEK: Autorova představa dnešního stavu světa a jeho perspektivy, kterou má lidský rod před sebou. Lidstvo, směřující stále rychleji do pasti neomezeného růstu, by se mělo zamyslet nad další cestou. CAD \$ 10.00.
ROZMANITOSTI ŽIVOTA: Kniha má široký intelektuální záběr a představuje pohled na „celek světa v jeho kokrnostech“. Ústřední myšlenkou je autorovo přesvědčení o základní jednotě lidského rodu, v jehož existenci spatřuje určitou vesmírnou výjimečnost. CAD \$ 15.00.
ZMATEK: V dnešním světě vzniká paradox. Houstoucí síť informací nevyjasňuje pohled na lidstvo jako celek, nepomáhá mysl vytvářet si soustavný a neroporný obraz lidského světa. Je tedy vůbec nějaká naděje, že lidstvo si bude vědět rady se stále hustší a nebezpečnější spletí problémů se stále větším informačním zmatkem? CAD \$ 15.00.
Poštovné bude k celkové částce připočteno. Při odběru dvou a více knih nabízíme deseti procentní slevu. Příště přinесeme na vědce a filozofa vzpomínku. Knihu objednejte v redakci ND: vera.toronto@gmail.com, tel. (647)770-1713.

Hvězdná Lucka Šafářová

Pro ND Zdeněk Smejkal

Na přelomu května a června proběhl v Paříži druhý grand slamový turnaj French Open. V soutěži žen skončil nečekaným úspěchem české tenistky Lucie Šafářové, který ji na toto výsledek vynesl na výsluní. Připomějme si hlavní položky jejího vítězného žebříčku.

Neobyvklé bylo už to, že se přihlásila jak do dvouhry, tak i do čtyřhry, v níž její partnerkou byla Američanka Bethanie Matteková-Sandsová. Během patnácti dnů byla Lucka nučena odehrát třináct náročných zápasů, takže hrála téměř denodenně, což je obrovská zátěž, fyzická i nervová. V singlu byla nasazena jako třináctá a velká naděje se jí nedávaly, vedle na loňském Wimbledonu odehrála semifinále. Ve čtyřhře - poté, co česko-americká dvojice zvítězila na Australian Open - se její výhledy rýsovaly nadějněji, vedlo se však v patnácti, že pak na menším turnaji vypadly hned v prvním kole.

Lucka se její útočná hra dařila a vyhrávala všechny zápasy bez ztráty setu. S napětím se očekávalo její utkání se světovou dvojkou, Ruskou Marii Šarapovou, která obhajovala loňské prvenství. Lucka s ní nikdy nevyhrála. Tentokrát se však vypojala k vrcholnému výkonu a zvítězila 7:6 a 6:4. V semifinále pak narazila na dokonale připravenou Srbsku Anu Ivanović, která na French Open dominovala před několika lety. Ale i tu se ji podařilo překonat 7:5, 7:5. Tak si vypojovala své první grand slamové finále. Soupeřkou v něm jí byla světová jednička, Američanka Serena Williamsová. Lucka hodně Serenu proháněla, ale to ji nevycházelo. Serena ve dvou setech naopak vyšlo, na

co sáhla. Naděje svítla Lucce ve druhém setu, kdy prohráva 1:4, dokázala však vyrovnat a v tie breaku povolila soupeřce jen dva body (7:2). Serena přitom „fuckovala“, až ji musel soudi napomínat. Utkání skončilo výsledkem 6:3, 6:7 a 6:2. Lucka na svůj první grand slamový titul nedosáhla (ač v dosahu byl), zato Serena si připsala titul jubilejně - dvacátý.

Podobný průběh měla i soutěž ve čtyřhře. Lucie a Betty nedostaly nic zadarmo. Ve čtvrtfinále skřížily raketu se světovými jedničkami Martonou Hingisovou a Indrou S. Mirzouovou a po vyrovnaném prvním setu 7:5, ve druhém s převahou zvítězily 6:2. V semifinále se utkaly s Českou Hlaváčkovou a Hradeckou, které na Roland Garros v roce 2011 excellovaly. Také tuto překážku se podařilo naši dvojici překonat. ➤

Trdelníkový business na PREDAJ!







Možnost Spravit' franchise business

Fungujeme už druhý rok, business je plně licenciovaný, všetky akcie na sezónu vyplatené. Len skočí k peci a piecť. Každý týždeň na inom mieste, medzi ľudmi, ktorí sa bavia. Ak si želáš takýto životný štýl, kontaktuj ma. Detaily o businesse osobne.

Anita: 613 630 0444; tunneltwist@gmail.com

► nat s výsledkem: 6:2 , 5:7
a 6:4 . Ve finále se překáživě střetly s Australankou

C. Debbaquaovou a Kazaškou Jaroslavou Švédovou. A jak výsledek napovídá - 3:6, 6:4 a 6:2 - jejich výkon měl vystupnou úroveň. Lucka v závěru podávala a zakončila utkání esem a bodem přímo z podání.

O výsledku a doprovodných poctech se Lucie bezprostředně po zápasu vyjádřila takto: „Je to nejsladší tečka. Je naprostě neuvěřitelné být tady ve finále singla a vyhrát debla. Jsem strašně šťastná“. Finále vyneslo Lucku do první desítky na sedmou příčku (vyštídalá zde Kanadanku Genii Burchardovou, která letos totálně zkabovala). A také ve čtyřhře obě hráčky poskočily v žebříčku na šestou a sedmou místo. Jak ve dvouhře, tak i ve čtyřhře mají zároveň načerčeno do Turnaje mistryň, který začne v letošní sezóně v listopadu v Singapuru.

Nedá se opomenout, že na Lucině úspěchu má výdatný podíl Kanadský Rob Stekley z Toronto, který je nejen dobrý trenér, ale má pověst i kvalitního psychologa a showmana, má dobré kontakty s médií a doveďe jich vhodně využívat na sociálních sítích a v marketingu. Před Luckou se tak otevírá další oblast - působení v reklamě. Právda, není taková kráska jako Maria Šarapovová, Ana Ivanovičová a Genie Bouchardová, má však charisma, které vyzářuje z jejího veseleho, kamarádského, společenského a přitom skromného působení.



To hodně přispívá k tomu, že Lucie je populární nejen mezi fanoušky. Také mezi hráčkami platí za nejoblíbenější, a to je co říct.

Per aspera ad astra (přes překážky ke hvězdám), říká latinský úsloví. My si je upravili do civilnější pragmatické formulace: přes překážky k cíli. V případě Lucky jako by se obojí znění prohnoilo: tím, že se (po dvanácti letech) probojovala do první desítky, dosáhla kýženého cíle. A pařížský úspěch ji zároveň pasoval na hvězdu. □

FOTO WIKIPEDIA

ČESKÉ A SLOVENSKÉ SDRUŽENÍ V KANADĚ, POBOČKA TORONTO
EVANJELICKÝ AUGS. VYZNANIA SLOVENSKÝ CIRKEVNÝ ZBOR SV. PAVLA TORONTO

Vás srdečně zvou na vzpomínkový program
u příležitosti 600. výročí
mučednické smrti velikána českých dějin

MISTRÁ JANA HUSA

Neděle 5. července 2015

11.00 slavnostní bohoslužba
13.00 společný oběd (\$20.00, objednávka do 28.6.)
14.00 kulturní program o Husově životě, živá hudba

■ Kostel Sv. Pavla, 1424 Davenport Road, Toronto M6H 2H8
(100 m na západ od křížoviny Dufferin St. & Davenport Rd.)

■ Objednávka a info: R. Locherová (416)762 6846, kostel (416)658 9793 - zanechtejte vzkaz se jménem a tel. číslem



MISTR JAN HUS

ADRESY

VELVYSLANECKV ČR V KANADĚ
251 Cooper St.
Ottawa ON K2P 0G2
Tel: (613) 562 3875
Fax: (613) 562 3878
E-mail: ottawa@mrv.cz
www.mrv.cz/ottawa

GEN. KONZULÁT ČR V TORONTO
Gen. konzul VLADIMÍR RUML
2 Bloor St. W. suite 1500, Toronto
ON M4W 3E2
Tel: +1(416) 972 1476
Fax: +1(416) 972 6991
Email: toronto@mrv.cz
www.mrv.cz/toronto
Nouzové linky:
+1 (647) 282 8119
+1 (647) 406 9221

HONORÁRNÍ GENERÁLNÍ
KONZULÁT ČR V CALGARY
Hon. konzul JERRY JELÍNEK
Calgary, AB T2V 0E5
Suite 303 - 6707 Elbow Dr. SW
Tel: +1(403)269 4924
Fax: +1 (403)259 4533
Email: calgary@honorary.mrv.cz
jelinek@terrangement.ca

HONORÁRNÍ GENERÁLNÍ
KONZULÁT ČR V MONTREALU
Hon. konzul dr. HYNEK ZIKOVSKÝ
1920-200 Rue University Montréal,
Québec H3A 2A5 Tel: (1514)316 4383
Email: montreal@honorary.mrv.cz

HONORÁRNÍ GENERÁLNÍ
KONZULÁT ČR VE VANCOUVERU
Hon. konzul Veronika FLORIANOVÁ
Působnost: Britská Kolumbie
Časový posun: -9 hod
PÁ 15.00 - 17.00 (předem dojednat)
112-1118 Homer St.
Vancouver BC V6B 6L5
Telefon +1(888)348 8779
vancouver@honorary.mrv.cz

VELVYSL. KANADY V PRAZE
Ve strunách 95/2, 160 00 Praha 6
Tel: (+420)272 101 800 Fax: (+420)272 101 890 Email: canada@canada.cz
www.canada.cz

ČSSK V KANADĚ
PO Box 564, 3044 Bloor St. W.
Toronto ON M8X 2Y8
Tel: (416) 925 2241 Fax: (416) 925 1940
Porady a ověřování dokladů:
Email: ustred@cssk.ca nebo toronto@cssk.ca
Torontská pobočka (416)762 6846

NOVÉ ČESKÉ DIVADLO
NEW CZECH THEATRE
348 Riverdale Ave., Toronto, ON
M4J 1A2, Tel: (416) 463 3182
Email:nove.divadlo@gmail.com

ŘÍMSKO-KATOLICKÝ KOSTEL
SV. VÁCLAVA
Rev. LIBOR ŠVORCÍK
496 Gladstone Av., Toronto ON
M6H 3H9
Tel: (416)532 5272 Fax: (416)516 5311
www.katolik.ca

SLOV. EV. KOSTOL SV. PAVLA
Rev. LADISLAV KOZÁK
1424 Davenport Rd., Toronto ON
M6H 2H8
Tel: (416) 658 9793

RÍM. KAT. KOSTOL SV. CYRILA
A METODA, farár JOZEF VAŇO
5255 Thornwood Dr., Mississauga,
ON L4Z 3J3.
Tel: (905) 712 1200
Fax (905) 712 0974

DEPT. OF SLAVIC LANGUAGES
UNIVERSITY OF TORONTO
Alumni Hall, 121 St. Joseph St.,
Room 405, Toronto, ON M5S 1J4
Associate prof. Veronika Ambros
Tel: (416) 926 1300 ext. 3200
veronika.ambros@utoronto.ca

Vychlazený ibiškový džus jako welcome drink a vlnká utérka na otření po celonočním letu. Pak přišla zastupující manažerka hotelu a oznamila: „Pane, vás pokoj je připraven.“ Bez baksíše, jen tak. Sotva jsme stáčeli vyplnit přihlašovací kartu.

Tak začal nás v pořadí dvanáctý pobyt v Egyptě. Zvlidného přivítání se dalo usoudit, že to bude naše nejlepší dovolena v této zemi. A vskutku. Hotel byl prostoupen výsudíprůtomným přátelským duchem. Často o něm psí katalogy cestovních kanceláří, ale tentokrát byl opravdový. Téměř hmatatelný. Důležité je to o to víc, že cestování po výletech je navzdory vši snaze úřadů o bezpečnost turistů, což je vžádny priority, stále rizikové. Potvrzuje to nečekaný červnový útok teroristů v karnackém chrámovém komplexu v Luxoru. Dábalská akce byla naštěstí neúspěšná: útočníci byli zneškodněni a nikdo z

Na prahu turistické sezóny

Exkluzivně pro ND Lubomír Stejskal

turistů nebyl zraněn.

Globalizace pronikla až na jižní pobřeží Rudého moře. Hotel patří belgickému řeřeči, řeřeje mu Rakušan (v době našeho pobytu na dovolené ve své vlasti), kterého skvěle zastupovala manažerka Viktoria z Ukrajiny. Také animační tým, starající se o zábavu hostů, byl větší části ukrajinský. Evropská, chcete-li západní atmosféra v dobrém slova smyslu, byla citit na každém kroku. Stane-li se na čas hotel vaším domovem, v jehož sousedství není nic jiného než poušť, pak na kvalitě služeb a přístupu hostitelů záleží o to víc.

Proč jezdí Češi do Egypta navzdory ne právě nejlepší pověsti této země, pokud jde o bezpečnost? Protože neblahá pověst neodpovídá tak zcela realitě. Přesněji: v turistických destinacích na africkém břehu je zcela bezpečno. Pokud jde o Šinaj, navštívíte je možné Šarm aš Šajch, nikoli ale Tabu u izraelských hranic, která je ovšem z celého Egypta nejmalebnější díky hradbě vysokých hor v těsné blízkosti pobřeží. Vylety je nutné zvažovat; nejnovější luxorský incident zájem o staroslovanské Ūdolí králů a jiné pamětnosti bezpochyby zredukuje. Nutno ovšem říci, že země pyramid nabízí za málo peněz hodné muziky – a to je patrně rozehrující důvod, proč čeština v rudomořských plážích nevymizela. Jistota azurového nebe, servis v režimu all inclusive, lehátky, slunečníky a osušky v ceně, děti za úhradu letenky – a především vyhřáté a pohádkově kouzelné korálové moře plné exotické fauny. Je to asi totéž, jako když Kanadáni a Američané létají na pláže Karibiku.

Egypt, klíčová země muslimského světa, prožila po Arabském jaru nelehké období. Dvě revoluce svrhly dva prezidenty, Mubaraka a Mursího (oba toho času za mřížemi, Mursímu dokonce hrozí šíbenice, což je podle západního pojednání spravedlností obtížně akceptovatelné, stejně jako extrémní množství trestů smrti pro obyčejné Egypťany, vesměs stoupence zakázaného Muslimského bratrstva) a porevoluční režim v čele s maršálem ve výslužbě Sisism se při všech výhradách (věznění blogerů a novinářů – asi nejznámější je případ Mohameda Fahmyho z TV Al Jazeera, který má také kanadský pas) vydal v zádnu správnou cestou. Země má za sebou úspěšné referendum o nové, relativně liberální ústavě, rovněž Sisi byl zvolen demokraticky, ovšem stále chybí třetí pilíř moci – parlament. Vládne se tedy bez něj pomocí dekretů prezidenta, nařízení de facto úřednické vlády a verdictů ústavního soudu, přičemž volby do zákonomárného sboru se stále odkládají. Spíše z technických než politických příčin. Aktuální zprávy říkají, že by se mohly konat po ramadanu, a ten letos končí 17. července. Nic ale není jistého.

Prezident a vláda se hořečně snaží přitáhnout do země investice. Na březnové mezinárodní dárkovské konferenci v Šarm aš Šajchu bylo Egyptu přislibeno 36 miliard dolarů, ovšem jak je fakl sám prezident, tamní ekonomika by potřebovala nejméně desetkrát tolik. Režim svádí boj o prosperitu, snaží se dělat něco pro stabilitu kolabující elektrické sítě, potírat korupci, plánuje rozsáhlou rekultivaci půdy a v srpu má na programu slavnostní otevření „nového“ Suezského kanálu. V šíbeničním termínu jednoho roku musí být zvládnuto prohloubení průplavu a vytvoření desítek kilometrů by-passu, aby se koridor stal obousměrným a umožnil plavit se více a větším lodím včetně superlankerů. Zatím se zdá, že se to podaří. (Zlý jazyky namítají, jestli by šlo všechno tak hladce, kdyby tyto a další megaprojekty musely projít debatou a hlasovací procedurou v parlamentu.)

Země na Nilu sužuje ovšem také islamský terorismus, zejména na severu Sínajského poloostrova, a rájí jí ubýtek turistů. Tady se ovšem dostáváme ke kaciřské otázce, co Egyptu Arabské jaro v tomto nikoli bezvýznamném segmentu ekonomiky (přes 11% GDP) vlastně přineslo, když číslo nevpadají příliš příznivě. Zatímco v posledním roce vlády prezidenta Mubara (2010) navštívilo Egypt 14,7 milionu turistů, v roce první revoluce (2011) klesl dramaticky jejich počet na 9,8 mil., a po jistém uklidnění a oživení cestovního ruchu v roce 2012 (11,5 mil.) došlo v roce druhé revoluce (2013 – proti islamské vládě) k největšímu propadu na 9,5 mil. návštěvníků. Ioni k pouze k mírnému nárůstu na 9,9 milion turistů. Plán vlády na letošní rok je 11,0 až 11,5 mil., což ovšem zdáleka nedosahuje hodnot (a také přílivu dolaru) z doby před vypuknutím Arabského jara.

Osbění poznámka závěrem:
Od podzimu 2010 jsem navštívil Egypt každého půl roku, tedy prakticky za každého režimu, který se v té době v Káhiře vystřídal – a nikdy jsem nezaznamenal sebemenší bezpečnostní problém. Dlužno dodat, že obecně je Egypt důležitým stabilizačním faktorem v oblasti už kvůli mimořádně smlouvě s Izraelem, a jeho nynější režim figuruje jako významný hráč v boji proti islamskému terorismu. Cílem více budou ekonomicky prosperovat, tím lépe pro celý neklidný region. Přispět k tomu mohou i nebojácní zahraniční návštěvníci. ■

UTEČENCI VRAJ MÔŽU BYŤ ZÁHUBOU...

Medzi dôvody, prečo relokácia migrantov v EÚ nie je dobrý nápad, treba pridať ohrozenie Schengenu, tvrdí minister zahraničia.

Šéf slovenskej diplomacie Miroslav Lajčák nechce vidieť zavedenie povinných kvót na relokáciu migrantov ako zámenku do budúcnca pre zrušenie slobody pohybu ľudu v Európskej únii.

„Nie sme proti solidarite, ale povinné kvóty nie sú riešením a nie sú vykonateľné v podmienkach Schengenu. Ak by sme súhlasili s kvótami a s tým, že budeme garantovať, že po dobu niekolika rokov budú tito ľudia na Slovensku, tak odtiaľ je len pol kroka k tomu, aby niekoľko prišiel s nápadom, že musíme monitorovať hranice a postupne ani nebudeme vedieť“ ako

SR, tvrdia, že nie je možné zabezpečiť, aby relokovaný migrant zostal v krajině určenia aspoň 5 rokov,ako to predpokladá návrh.

Európska komisia navrhuje riziko sekundárneho pohybu relokovaných osôb minimalizovať podpisom vyhlásenia, v ktorom migrant prehlasuje, že si je vedomý, že pri prekročení hraníc bude vrátený do krajiny, ktorá ho v rámci relokácie prijala. V žiadnom inom členskom štáte nebude mať ťaču právne normalizovať svoj pobyt. Relokovaní budú len tí migranti, ktorí budú odobraté odlačky prstov.

ANALYTICKÝ POZNAŤ OČAKÁVANIA
Analytický Inštitútu pre stredoeurópsku politiku (CEPI) Marián Majer myšlien-

následne to bude jedna z dominantných otázok na najbližšej Európskej rade (schôdzka lídrov členských štátov EÚ), ktorá sa uskutoční 25. až 26. júna.

Medzi európskou dvadsaťosmičkovou výzvu [Opens external link in new window](#) nazývanou rozporu. Systém relokácie utečencov z krajín, ktoré čelia najväčším náporom nelegálnych migrantov, odmietať okrem SR aj ČR. Estónsko je najmenším z pobaltských štátov. Nezávislosť od ZSSR získalo v roku 1991, ruské jednotky odšli však až v roku 1994. V roku 1994 vstúpilo, spolu so Slovenskom, do EÚ i NATO. EÚ je medzivládna organizácia združených krajín s úlohou chrániť slobodu a bezpečnosť svojich členov politickými a vojenskými prostriedkami. Litva je postkomunistickou pobaltskou krajinou, ktorej sa podarilo vstúpiť do EÚ spolu s ďalšími deviatimi krajinami v záťaľu najväčšej vlny rozširovania v histórii Únie. Lotyšsko dosiahlo nezávislosť od ZSSR v roku 1991, ruské jednotky odšli v roku 1994. Členom Únie i NATO sa stalo spolu so SR v roku 2004. Maďarsko je jednou z nových členských krajín, do EÚ vstúpilo rovnako ako SR v máji 2004. Poľsko je jednou z krajín Strednej a Východnej Európy, ktorá sa zaraduje k post-komunistickým. Do EÚ vstúpilo spoločne s ďalšími 9 krajinami regiónu v roku 2004.

Francúzsko a Nemecko nie sú proti podstate návrhu, kritizujú skôr algoritmus, ktorý EK použila pre rozdelenie nelegálnych pristávajúcich medzi členské krajiny. Okrem počtu už prijatých utečencov a miery nezamestnanosti sú ďalšími kritériami hrubý domáci produkt (HDP) každej krajiny a počet obyvateľov.

Predsedca EK Jean-Claude Juncker napriek odporu týchto štátov vyhľásil, že komisia nebude meniť svoj postoj k návrhom týkajúcim sa prijímania a prerozdelenia žiadateľov o azyl medzi štátmi EÚ. Argumentoval tým, že Európska únia má určitú zodpovednosť voči zvyku sveta.

Zdroj: - See more at: [a zistíme, že Schengen kvôli tomu neexistuje.“](http://www.euractiv.sk/obrana-a-bezpecnost/clanok/utecenici-vraj-budu-zahubou-schengenu-023811?utm_campaign=traqli&utm_source=traqli&utm_medium=traqli&source=traqli&sthash.taGxUP4g.dpuf, 15.6.2015</p>
</div>
<div data-bbox=)

SCHENGENDÁRNA MIGRÁCIA

Schéma zdieľania bremena migrácie medzi členskými krajinami, ktoré nahŕňa Európsku komisiu (je politicky nezávislá, kolegiálna inštitúcia, ktoréj poslanci ju brániať záujmy Európskej únie) sú dve:

Povinná: 40 000 utečencov – nádzvih relokácia z Talianska a Grécka (povinné kvóty). Ide o ľudu, ktorí „jednoznačne potrebujú medzinárodnú ochranu“. Pre túto schému sa kvalifikujú utečenci zo Sýrie a Eritrey (podľa miery uznávania potreby medzinárodnnej ochrany, ktorá prekračuje 75% za rok 2014 pre Slovensko (SR vstúpilo do EÚ v máji 2004) je stanovená kvóta 1,96 percenta - 785 utečencov. Schéma sa týka 23 členských krajín EÚ (okrem Veľkej Británie, Írska, Dánska, Talianska a Grécka).

Dobrovoľná: Presidencie 20 000 utečencov z tretích krajín, ktoré podľa UNHCR potrebujú medzinárodnú ochranu. Kľúč pre preordzdenie by bol rovnaký ako v prvom prípade.

V prípade relokácie z Talianska a Grécka by členské štáty dostali na každú osobu 6000 eur, čo v prípade SR predstavuje 4,71 milióna eur.

Niekteré členské štáty, medzi nimi aj

ku kvót sice úplne neodmieta, avšak stanovené majú byť po dôkladnom zvážení všetkých okolností a kapacít jednotlivých členských štátov.

„Lebo každý z nich má inú situáciu a vnútorné problémy,“ podotkol Majer. Myšlí si, že 40 000 utečencov, o ktorých presune z Grécka a Talianska hovorí návrh Komisie, je EÚ schopná pojať v prípade, že o to majú záujem samotní žiadatelia o azyl a členské štáty.

Záôležité označil aj to, aby sa zo systému relokácie nestala automatika. Vyslovil sa za dôsledný azylový systém a proces prijímania ľudu z tretích krajín. „Musia sa s nimi viesť pochový o ich čakávaníach, čo chou dosiahnuť, kam chcú ísť. Majú byť oboznámení s tým, čo daná krajina ponúka a aké sú podmienky na to, aby v nej zotrvali. Malí by sa určiť jasné postupy a zistiať dôvody ľudu pre ich útek. Teda, či sú to ekonomickí alebo politickí migranti. Otázou je, či je to pri ich súčasných počtoch reálne,“ konštatoval.

ROKOVANIA POKRAČUJÚ
O návrhoch Komisie budú hovoriť ministri zahraničných vecí a vnútra,



END OF BIG SHOPPING CENTRES

PRAGUE - No new shopping centre is likely to start being built in the Czech Republic in 2015, for the first time in 20 years, since a number of the old ones are losing customers and look half-empty, weekly Respekt.cz writes in its latest issue.

There are more than 100 shopping centres in the 10.5-million Czech Republic.

Apart from the capital of Prague with naturally the highest number of shopping centres, the record-holder is Liberec, north Bohemia, with 14,000 square metres of shopping area per 1000 inhabitants, which is three times more than the European average. It is followed by Olomouc, north Moravia (13,000 square metres/1000 inhabitants), Teplice, north Bohemia, Ostrava, north Moravia, and Plzen, west Bohemia, the weekly writes.

While in the past a project of a large shopping centre was considered an absolutely sure investment for which banks were willing to give high loans, this is not the case now. No one expected that customers may not come and the leaseholders may not pay, Respekt says.

Czech towns first welcomed investors with open arms, sold them lucrative plots, often in the centre, and provided whatever they wanted since „they were bringing the freedom called shopping.“ However, as times went by, both the economy and the customers' behaviour changed.

„Roughly until 2005 it was true that every shopping centre meant a success. But then the machine jammed. The subsequent crisis further worsened the situation,“ Lenka Vodrazkova, from DTZ agency working out retail analyses, told Respekt.

The weekly cites the example of the Plaza Liberec shopping gallery,

situated in the centre between the chateau and the town hall, the ambitious project of which was approved in 2007 despite the protests of some local politicians, citizens and heritage protectors.

When the investor, an Israeli firm, opened Plaza in March 2009, the shopping centre faced problems. Another department store was opened nearby in the meantime and the economic crisis cut the inhabitants' purchasing power. The debt of the investor's majority shareholder towards a bank amounted to 520 million dollars, which was a record high sum in the history of Israel, Respekt adds.

Yet the half-empty concrete building for one billion crowns keeps standing in Liberec. Now it houses a real art gallery for which the operator pays a symbolic price of one euro a year just to fill the empty premises.

„Only large and popular, so called prime centres do not have problems on the market under the current circumstances,“ Vodrazkova said, referring to some shopping centres in Prague as well as the Vankovka in Brno, the second largest Czech city. Retailers sometimes pay more than 100,000 crowns a month, but it is still profitable since crowds of customers are flowing there, spending their money.

On the other hand, smaller shopping galleries in the localities with a low purchasing power where the market „is saturated“ are fighting for survival, Respekt writes.

Tomas Soukup, from the JLL agency, points out that even a good business intention may fail since a long time, mostly eight years, pass between the initial idea and the centre's real opening, and many crucial conditions may change, including competitors as well as the global economy.

This is why the owners of shopping centres try to lease the shops to attractive retailers, such as some fashion chains and big drugstores, and they often offer quite a low rent to them, Respekt writes.

It adds that online shopping is „a strong and invisible enemy of shopping centres,“ which afflicts mainly electronics.

One of the „remedies“ for unsuccessful shopping centres is „remodeling,“ that is to change their concept. This is why their owners are inviting fitness centres as well as general practitioners and operators of children's entertainment to their empty facilities for which they may pay only a fraction of the commercial rent, Respekt says.

It writes that unlike the neighbouring Germany, there are no completely „dead“ shopping centres in the Czech Republic yet, but the number of the „half-dead“ ones that must be revitalised has been rising.

„Investors can leave and earn money by something else, but the shopping centres stay and they will keep standing and will have to be used somehow. For shopping or for anything else,“ Respekt writes.

Jan Stolin, curator of the art gallery in the Liberec Plaza, would like to turn the whole building into a contemporary art gallery. „Something like a new Centre Pompidou,“ he said. However, this prospect is far from reality now. „It's time and the time of other similar plans will come when it is certain that so many shopping centres did not have to be built at all,“ Respekt concludes. ■

Source: <http://praguemonitor.com/2015/03/04/respekt-no-more-big-shopping-centres-be-built-czechrepublic/>, CTK, March 4, 2015

France, Belgium and now even liberal Denmark regret letting in so many immigrants from Muslim countries. Their swelling Islamic communities have become breeding grounds for terrorists. So why is the U.S. opening the floodgates to foreign Muslims? The threat Muslim immigrants pose to homeland security was not addressed during the White House's three-day summit on terrorism.

Instead, Vice President Joe Biden assured Muslim groups gathered during one session that the „wave“ of Muslim immigration is „not going to stop.“

WAVE?
MORE LIKE A TSUNAMI

Between 2010 and 2013, the Obama administration imported almost 300,000 new immigrants from Muslim nations — more immigrants than the U.S. let in from Central America and Mexico combined over that period.

This is a sea change in immigration flows, and it threatens national security.

Many of the recent Muslim immigrants are from terrorist hot spots like Iraq, where the Islamic State oper-

ates. From 2010-2013, Obama ushered in 41,094 Iraqi nationals from there.

Now the State Department says it will quadruple the number of refugees brought here from Syria, where IS is headquartered.

The U.S. will admit as many as 2,000 Syrian nationals by the end of fiscal year 2015, up from 525 since fiscal

National Counterterrorism Center Director Nicholas Rasmussen testified this week.

House Homeland Security Committee Chairman Mike McCaul called the new policy „a federally sanctioned welcome party to potential terrorists.“ That's no stretch. If just a fraction of the 300,000 new Muslim immigrants already here follow in the footsteps of the Franco-Algerian brothers who recently terrorized Paris, we could be facing chronic terror in our cities.

The main homeland threat from groups like IS comes through our immigration system. If they also use our loose policies as a vehicle for jihad and Islamization, we will face the same crisis as Eurabia.

The British press is reporting that IS has threatened to release a huge wave of migrants from Libya across the Mediterranean disguised as refugees to cause chaos in Europe. ■

More at: <http://pamelageller.com/2015/03/muslim-immigration-poses-serious-national-security-threat.html/#shash.EIQSQVY7.dpuF>, March 1, 2015

Muslim Immigration Poses Serious Nationality Security Threats

By Pamela Geller



Yes, the number of displaced people inside war-torn Syria and Iraq, an estimated 3 million refugees, rivals the most in Mideast history. But rolling out the welcome mat for them in the middle of a mushrooming war on Muslim terrorism is dangerously shortsighted.

Top U.S. counterterror officials say terrorists could easily slip into the country from Iraq and Syria, in spite of promised screening procedures for such refugees.

It's clearly a population of concern,

Zajisté má slovo Západ v mnohé české myslí imperiální souvislosti, ale historická zkušenost druhé poloviny 20. století je v každém soudném člověku opačná, nežže imperiální politika je Východ.

Na konci prvního týdne června se v bavorských Alpách shromáždili a radi v údici G7, aby navenek utvářili strategii zvládání pomyslné klimatické změny, ale ve skutečnosti projednávali taktiku vůči imperátorovi Putinovi a ochraně Ukrajiny; to ostatní - jako uhašení íránské nukleární bomby, občanská pětiletá válka v Sýrii a agresivní ISIS se viditelně páchají se souhlasem a podporou Putina.

Kam kdo nepatří

Pro ND Rosťa Firla

Dramatické vyloučení Putina z klubu nejmocnějších přejmenovaného na G8, aby okleštěné Rusko dostalo náplast na poraněnou pýchu, že houf autonomních sovětských republik vystoupil z kremelské potupné podvazanosti, byl pokus laskavých G7 lidů - přibrát Rusko do klubu demokratických, a tedy slušných zemí. Ihned po vojenské invazi a patetické anexi Krymu a rozdmýchávání občanské války na Ukrajině byl Putin „out“ a hospodářské sankce „in“.

Netřeba vzpomínat, že kanadský premiér Harper byl výslovným hlasem G7, že Putin imperátor do klubu nepatří, což i chábý prezident Obama i vyloženě oponující kancléřka Merkelová, veskrze brblajice, uznali. Od ponížujícího vyloučení Putina uplynul rok; ruský rubl klesl o polovinu, ruská ekonomika se potáčí v recesi a Putin nepřilákal do Moskvy na vojenskou přehlídku žádného



slušného státníka ze Západu, aby dělal křoví imperátorovi na slavnostní přehlídce. Dokonce Putina kamarádka Angela Merkelová, ta, která umí díky svému školení v socialismu rusky (a Putin miluje německy z dob svého KGB špiónování ve východním Německu), nenašla společný jazyk a Merkelová se vyzpovídala reportéru po čtyřhodinové debátě v Kremlu: „Putin je lhář a neleží mu věřit ani slovo“.

Premiér Harper se cestou do Bavorska zastavil v Kyjevě a ujistil prezidenta Ukrajiny, že může kanadskou pomoc a podporu očekávat a utvrdit svou pozici, že Putin nemá do klubu G7 nárok. Současně se prezident Obama nevěřitelně vyslovil, že světový problém numero uno je globální oteplování.

O týden dříve obvinil Putin Washington z pletich ve věci FIFA, světové fotbalové asociace, že zatčení jejich funkcionářů je další imperialistické spiknutí proti Rusku, aby se nedostalo na vytoužené hostování na fotbalový šampionát r. 2018. Čerstvě znovuzvolený předseda FIFA Blatter pod tlakem zveřejněných miliónových úplatků rezignoval ze své pozice a septá se, že snad Rusko bude fotbalový šampionát odebrán.

Angela Merkelová nazvala Putina lhářem a nedůvěryhodném člověkem a teď navíc je po světě známo, že Putin nosí z ostud ušitý imperáorský kabát. ■

KE DNI

► ze str. 2

55 000 osob. Ve stejném období ČR udělila azyl pouze 1160 žadatelů, z toho 103 v roce 2002.

Nátlák EU se snaží vyřešit poslaneč Radim Fiala, radikální návrhem - uspořádat referendum občanů (ne úředníků, zdůraznil) o vystoupení z EU. Poslanec svůj návrh přednesl v Parlamentu, aby se stal předmětem jednání. Vyslovil tak návrh Tomia Okamury, který založil v domovině nové hnutí Svoboda a přímá demokracie. Jak Okamura uvedl, současně unie proti totíž buduje „tavicí kotél“, v němž zmizí jednotlivé národy starého kontinentu. A jak důkáz predkládá právě rozhodnutí EU o přijímání a přerozdělování uprchlíků do evropských zemí. A poukazuje na to, že přístup unie k řešení situace není v souladu s normami, za jakých stát do-

společenství vstupoval. To tedy znamená, že občané ČR byli obelští. Jak to všechno dopadne, lze těžko předjímat. Faktem ale je, že lidská láska přísnemu se zcela zákonné bude sunout dál. A tak mě napadlo, jak je Kanada připravena na event, plný přísnů obyvatel a jak by tuto situaci řešila. Člověk by rád posoudil přístupy jednotlivých států. Vás to také zajímá?

Pokud chcete více vědět o postojích v ČR, navštívte web <http://www.inverna.cz/?p=21817>, názory tam jsou velice zajímavé, do této diskusi vysílá česká TV.

Máme už léto, všimli jste si? V Česku si nedávno prozily svoje tropy při 37°C. Ne že bych o to stála, i když jeden nikdy neví, co ho v létě (konečně i v zimě, že?) může čekat. A tak věřme, že nás letní horka zastihnu někde v chladivé vodě a že nás na dovolené nepřekvapí něco milého. Všechno dobré, Vaše vk



Česká vesnice daleko od nás

V americkém státě Iowa se už před více než sto lety usídlila česká komunita. Dnes má vlastní školu, muzeum a posledních téměř 40 let také festival. Ten nese název Houby Days. Nenechte se zmást, program se netočí zdaleka jen okolo hub.

Czech Village, tedy Česká vesnice, sídlí ve městě Cedar Rapids, druhém nej-větším městě Iowy. První čeští a slovenští osadníci tam přijeli v druhé polovině 19. století. Jejich odkaz přezívá až do dnešních dní. Nejen potomci přistěhovalých Čechů, ale také další obyvatelé města vědě mnohé o českých tradicích i gastronomii.

Nahlédnout do české kultury a historie pomáhá festival Houby Days. Na oblibené třídní akci, která se konala minulý víkend už poosmářicáte, mají účastníci možnost ochutnat různé české pokrmy — třeba koláče, buchty, guláš nebo houbovou smaženici. Kromě toho si mohou prohlédnout tradiční kroje, poslechnout živou hudbu a poznat Československou miss Iowy, která se na festivalu volí. V rámci Houby Days se prezentují různé produkty, organizace a aktivity.

Stejně jako se staly Houby Days vyhledávanou akcí, získalo si v Cedar Rapids velkou oblibu Národní česko-slovenské muzeum a knihovna. Tato instituce se otevřela v 70. letech minulého století, postupným vývojem se z ní stala jedna z nejnavštěvovanějších turistických atrakcí státu Iowa. Ročně se do muzea podívá okolo 40 tisíc návštěvníků. Svým „nej“ se může pochlubit také Česká škola založená před 146 lety, tedy krátce po českém osídlení oblasti. „V USA jede o nejdéle fungující školu, v níž se mluví původním jazykem menšiny. Každé léto do školy přijíždějí učitelé z Česka a učí studenty v Cedar Rapids,“ napisał Novinkám Cindy Hadishová z organizace Czech Heritage Foundation. Tímto však výčet českých stop v Cedar Rapids nekončí. Funguje tam i Sokol a další české skupiny. V České vesnici nechybí ani obchody a restaurace s atypickými názvy kombinujícími česká a anglická slova. Jejich sortiment je samozřejmě také odkazem na původní vlast. Pokud byste tedy při návštěvě Iowy dostali chuť na svíčkovou nebo české zákusky, stačí zajet do Cedar Rapids. Zdroj: <http://www.novinky.cz/cestovani/370107-ceska-vesnice-daleko-za-oceanem-nabizi-gulas-a-oslavyje-houby.html>. 21.5.2015 FOTO: Cindy Hadish (Homegrown Iowan)

▼ A ještě dvě foto z historie města - exteriér pekařství Sykora Bakery a řeznictví - najdete na: <https://clarksonhistory.wordpress.com/page/4/>. České legendy provázejí (i)emigranti jejich životy až do současnosti... ☺



ČESKO JE HORNÍ PALUBA TITANIKU

Šárka Adámková

S Benjaminem Kurasem, významným českým spisovatelem, dramatikem, překladatelem a publicistou, který v roce 1968 emigroval do Velké Británie a nyní žije střídavě v Praze a v Londýně, jsme si povídali o islamizaci Evropy, svobodě médií i návratu totalitních prvků do demokracie.

Jak vidíte budoucnost Evropy a České republiky? Co nás čeká?

Budoucnost Evropy už probíhá, docela viditelně, a to na několika frontách: Předuženost všech států vede nezadržitelně k finančnímu krachu, pravděpodobně už letos. Islamizace se zrychluje a není vidět žádný signál, že by někdo z mocných měl chuť a sily ji zastavit. Většina evropských zemí odzbrojuje, zatímco džihád silí a má už v Evropě početnou armádu. Středomožská invaze dosahuje počtu 5 000 týdně, s padátkami miliony ve frontě. Jestli se něco prudce nezmění, máme před sebou posledních deset let sladkého života. Jestli se rychle nedomluvíme na spolupráci s Ruskem, mohlo by to být i př. Pro Evropu i pro Rusko. A Česko? S drobným zpožděním. Česko je horní paluba Titaniku: okolo se už všecko potápí a tady se ještě tančuje.

Ptát se tedy právě vás, co je větší problém - zda Putin, nebo islámský fanatismus, je asi zbytečně...?

Ptát se nikdy zbytečně není a na otázku se nejlíp odpovídá otázka: Viděl někdo v poslední době nějaké Rusy, jak někomu uřezávají hlavu, polévají ho benzinem a zažívají páli, usekávají mu ruce, házejí homoseksuálny ze třetího poschodu na dlažbu a tam je dobijejí kameny, zotročují a znásilňují sedmilétce dívky, rabují a jo staré památky a vyhrožují s veškerou vážností, že tahoun na nás a budou nám dělat totéž?

Takže vás recept?

Muselo by se radikálně změnit myšlení evropských politiků, policistů a vojáků. Ti by museli vzít na vědomí, že se proti celé západní civilizaci vede skutečná válka, jejíž bojovníci nejen vítězí v Asii a Africe, ale jsou už po tisících nasazení v evropských městech, další tisíce připlovují mezi statistické migranti a jsou od nich nerozeneznatelní. Museli by se probudit k děsivému zjištění, že máme už dvě generace lemplů neschopných bránit se, tím méně své ženy a děti, a museli by z nich rychle začít dělat záložní vojáky a bojeschopnou domobranu připravenou nasazovat život za přežití svých blížních.

Máme na to vůbec ještě čas?

To neumím odhadnout. Na to máme důstojnické štáby, které by to za naše peníze už měly mít propočítáno. Jenže asi nemají, protože k tomu od politíků nedostaly zelenou. A shrnu vše dohromady, změna myšlení politiků se stále nekoná a vypadá spíš nepravděpodobná. Ale aby v tom byla i špetka optimismu: nakonec to vyhrají vzdělané a statečné západní ženy, které se nenechají pokročit a uvěznit. Ale to může být za dlouho a přes miliony mrtvol. A vlastně možná to tak má planeta naplánované: je předidněná jako nikdy dřív a dusí se pod hromadami odpadků. Proto se možná tolík lidí v tolíku částech světa chová tak nervózně, vztékle a psychopatic-

ky, což nám denně zprostředkovává jí média.

Když už jsme u těch médií, jak si podle vás stojí svoboda slova v Česku?

Nejlépe od první republiky a lépe než v mnoha tradičně svobodných zemích. Smí se víc pouštět huba na špacír, a to i na téma, která se v mnoha tradičně svobodných zemích tabuizovala, čili buď se už o nich ne-

nemusí být nutně zlem, ve starém Řecku (a moderní Anglii) bývala osvěcená a snad i spravedlivá, ne-li už úplně laskavá. K tomu je však zapotřebí pevného eticky-politického kódexu, jaký mívá (nebo aspoň hledá) antické Řecko a starý Izrael, z nichž naše „helénsko-biblická“ civilizace vyrostla.

Ale ten kódex se u nás už moc nenesí...

No právě. Přitom jsme ho kdysi mívali i bez náboženství a sokratovsko-aristotské etiky díky Rychlým spíš, Hochům od Bobří řeky a skautingu. První „post-náboženská“ generace jej ještě měla takříkají v krvi, aniž potřebovala cokoli vysvětlovat. Něco se prostě nedělá, protože je to nesprávné a něco se dělá, protože je to správné, a basta. Tohle vědomí, jak se zdá, viditelně chybí te části českých novozbohatlíků, kteří na kámovládu aspirují. Jenže právě to zjevně čeští voliči čekali od politického a personálního mišmáše zvaného ANO a velice pomalu se začínají probouzet, že bez té noblesy to holt asi nebude, jak praví české klišé, to právě očehové.

Co ještě demokracii v Česku ohrožuje?

Něco, co bychom mohli nazvat „proletarizace“ neboli postupné ziskávání moci neproduktivních nad produktivními formou přerozdělování bohatství od vydělávajících k nevýdělávajícím prostřednictvím daní a byrokratické buzerace. Obojí vzniká ve svobodných volbách a obojí si vyžaduje notnou dávku populismu, čili podbíhání voličům a slibování něčeho, co je splnitelné jen tím, že se něco sebere někomu jinému. Tímto směrem dnes degeneruje demokracie Evropské unie a vlastně skoro všechny západní země. Tento program vždycky měla sociální demokracie. Takže dnešní česká vláda se mně jeví jako jakási místo zábavná místa debilní oligarchizačně-proletarizační přetahovačka, z níž pak vznikají takové nesmyslné koteky jako drobné soukromníky ožebračující elektronická evidence tržeb. Vznikají proto, že drobní (a hrđí) soukromníci jsou pevnou páteří demokracie, čili trnem v zadku oligarchizátorům i proletarizátorům.

A právě v těchto krocích vlády a politiků (EET, zákaz kouření...) vidí někteří plíživý návrat totality do ČR, dokonce říkají, že je to „na spadnutí“. Co si o tom myslíte?

EET je nejen návrat k totalitě bez nejmenší pochybnosti, nýbrž i záruka ekonomického marasu, tím, že vyřadí spoustu malých živnostníků z nezávislosti na státní pokladně a přivede je do řad nezaměstnaných. U těch, kteří to přejí a budou pokračovat, si ministerstvo financí, potažmo velkopodnikatel, který je řídí, získá podrobný přehled o konkurenci a zbra-



smí psát (dle konvence nebo zákona), nebo o nich psát nechtějí (auto-cenzura redaktorů). Možná je to trochu dáno i tím, že rozjedou-li média nějakou skandální kauzu, ona pak v právních postupech vyšumí nebo se nic nezmění, takže investigativní žurnalistika nakonec posloužila jen jako dobré počtení, spíš než politická či sociální akce. Začíná to být sice znatelně pokřivené čímsi, čemu se říká „oligarchizace“, ale ta pořád ještě neovládá všechna média, nebo řekně neovládá všechna stejným směrem, takže co se nesmí v jednom, může se v jiném.

Je vůbec možné mit takzvané objektivní médium?

Není. Každé noviny v každé západní zemi vždy někomu stranily a někoho nesnášely. Médium, které chce být „objektivní“ či „názorově vyrovnané“, skončí tím, že bude nudné. Lid se rád kouká na řežbu. Je pochopitelné, že zaměstnanci s rodinami a hypotékami nebudou kousat ruku, která je živá, ale dokud existují různé životní ruce různě naladěné, a ne vzájemně propojené, mohou – chtějí-li tu ruku mermomoci kousat – přestat být jeho zaměstnanci a dělat to odjinud. Tak to je a vždy bylo i ve zcela svobodných zemích.

Zmínil jste oligarchizaci. Považujete ji za vážný problém?

Oligarchizace problém samozřejmě je a je to jeden směr, kterým demokracie degeneruje. Znamená to vládu vybrané partie mocíctivých a mocisochopných kámošů, kteří mají společný zájem, společně si nahrávají, rozdávají kšefty a rozdělují sféry moci, čili „kámovládu“. Ty vždycky byly a budou součástí každého politického systému. I tu vzorovou anglickou demokracii vždycky ovládal onen známý „Old Boys Network“ nebo siří kamarádi z noblesních škol a univerzit. Ta však dobré fungovala právě proto, že byla noblesa a prosáklá slavným heslem „noblesa za vařavu“. Na druhé straně, oligarchie

Zemřel Ludvík Vaculík

Zpráva, že umřel 6. června Ludvík Vaculík, mně v době sobotního oběda přišla elektronicky od přátel hned ze tří českých měst. Je známo, že pravidelně koresponduji s Mistrem; jako bych v zármutku slyšel jeho hlas: Neffukej, ale napiš, co tě tlačí. S literárním dílem Ludvíka Vaculíka jsme se pořádně seznámili až na svobodě v Ontario. Pravda, jako student jsem četl Dva tisíce slov a pod rukou jsem získal útlou knížku Spisovatel a moc, kterou v hodině dvacátně napsal a vydal Dušan Hamšík, předsrpský a nepotvrzený šéfredaktor Literárních novin. V této knize vyčnívá Ludvík Vaculík jako vzpurný hrdina na Sjezdu spisovatelů v r. 1967.

Ale slova Vaculíkova jsem pocitil až na svobodě, jak už jsem řekl, jak je tvůrčí nesvoboda trýznivá, když člověk chce mluvit a nesmí či nemůže a nesmí. Po krachu socialistické fantasmagorie v listopadu 1989, když se hlupaci skrčili hrůzou z průvanu a ti

► k její likvidaci, jak a kdy se mu to bude hodit. Navíc to zaměstná další tisíce neproduktivních úředníků placených ze státního rozpočtu, jehož výběr daní se sníží, ne zvýší. Překvapuje mě, že ani negativní výsledky téhož pokusu v Chorvatsku nepřesvědčily autory zákona o jeho nesmyslnosti, z čehož bych odvozoval, že to nedělají z blbosti, nýbrž záměrně. Nejvíce mě na tom fascinuje to, že i při tom Babišová i Sobotková popularita stále stoupá, či drží se na vrcholu. Český lid tedy asi rozhodnou většinou miluje kombinaci velkopanskosti se socialismem, nenávidí malé soukromníky a jejich nezávislost, samostatnost a odvahu riskovat. Tato bizarní oligarcho-proletarizace asi bude pokračovat až na hranici snesitelnosti, která u Čechů nikdy nevíme přesně, kde je. Do té doby se zase stíhne „odklonit“ ze státního rozpočtu dostatek prostředků, aby se Česko nemohlo stát oním Švýcarskem, o něž rádo sní a jímž bez onoho neustáleho odklánění už mohlo být. Česko je po-hádková země typu Hrmečku, vaří a Oslíčku, ořes se! – Bylo už stokrát rozkradeno a pořád je tu co krást.

No a pokud jde o základ kouření ve veřejných prostorách, tak ten už dávno platí ve všech západních zemích, takže na něm není co komentovat. Jako vždy sem kázá západní móda přichází se zpožděním. Když vás tak poslouchám, tak si klamu otázku, zda se ještě vracíváte do Česká rád?

Čím dál raději, jsou tady fantastické ženy a dnes už nejkrásnější a nejčistší záchody na světě. A kde se vlastně aktuálně žije lépe? U nás, nebo v Británii?

S milionem liber se žije líp ve Velké Británii. Ale s pouhým milionem korun líp v České republice. A to se mně taky na Česku libí.

Zdroj: <http://svobodneforum.cz/benjamin-kuras-cesko-je-horni-paluba-titaniku/>, 8.6.2015 ☐

chytrější nasáli opojný kyslík nastávající svobody, jsme my emigranti spěchali do vlasti ohřívat své blaho- bytem zlenivělé zadky a smysly v revolučním kvasu. Přítel Karel z klukovského skautování mi věnoval Vaculíkovu knížku Sprnový rok a četl jsem fejetony v letadle sviřicím do Toronta s rostoucí chutí autorovi poděkovat za jeho rozvážná slova. Ten ván-ýmsý poděkovat mistrově v čase před blahem digitalizace známenal napsat dopis přítelkyni Evě do Prahy a ona mi obrátila a poštou poslala adresu. Napsal jsem váženému Vaculíkovi tři pochvalných slov a během pár týdnů přišla od něj pohlednice s jeho poděkováním za moje poděkování a nezapomnutevní větu: Chvála kape jako voda z netěsného kohoutku, zatímco kritika a ostuda padá jako vody Niagara. Tehdy se mi rozsvítilo v hlavě, že mistr není na populárním výslunci, že viděl o 20 let dříve, co bylo nevyhnutelné - krach marxistického mámení.

Laskavostí přítel jsem postupně dostal každou z Vaculíkovou knížkou, a mám je všechny, některé s mistrovým věnováním. Za každou jsem panu Vaculíkovi poděkoval, a on mi poslal pohlednici s moudrostí: „Sklicující ústí normalizace jsme přežívali z rezerv načerpaných před pančevským srpnem.“ Zdálo se, že komunističtí pohrobcí se opět uspěšně zmocňují majetku i pozic a na jedné pohlednici Vaculík napsal: „Kdyby mně někdo zaplatil, že nepíšu, asi bych to bral.“ Leč Vaculíkova tvůrčí síla nemohla být zkrocena úplatou, a když odmítl nabízený post ministra kultury, napsal na pohlednici: „Celý život jsem psal proti státní autoritě a teď se ne-nechám umlčet tím, že budu jeden z nich.“

Cetili jsme Vaculíkovy knihy, děkoval jsem Vaculíkovi, psal přátelům, že knížka Draží spolužáci je předloha, co měl sepsat každý o sobě, aby se potěšil vzpomínkami. Našim dvěma synům jsem vnucoval čtení Vaculíkova a českých knih, a Rostik nazval svého prvorozeného syna Milan (podle Kundery, i když jsem navrhoval Ludvíčka).

S Vaculíkovým jsme si posílali vánoční přání a Ludvík v jednom vánočním sloupku napsal mé jméno do Lidové, že jsme ho nezklamali s předvánoční gratulací. Tento vánoční sloupek Vaculík zařadil do souboru sloupku Ríp nevybuchl, 2012, kterou přečetl houf mých přátel a naši korespondenci s Vaculíkovými také postřehli a veskrze pozitivně komentovali.

Nenadálý odchod Ludvíka Vaculíka nás zasmušil, ale jeho literární dílo zůstává. Před týdnem mi dráha paní Šrámková z Ostravy avizovala odeslání poslední Vaculíkovy knížky poštou, takže mistr už bude se vši slávou uložen k věčnému odpočinku a Ludvík Vaculík bude s námi na pláži jezera Ramsey. PRO ND ROŠTA FIRLA

LUDVÍK VACULÍK BYL VŽDY individualistický, vyhraněný, kontroverzní. Napsal ceněné knihy druhé polo-

viny 20. století a angažoval se v politice. Valašský samorost byl nositelem fády ocenění a mistr v odhalování stinných stránek a pokřivených mechanismů moderní společnosti. Zápal, se kterým dříve odhaloval nešvary komunismu, byl patrný i v jeho kritickém pohledu na společnost po listopadu 1989. Vaculík přiznával, že těm k jednoduchosti a neudivovalo jej, že svými přímočáre vyjadřovanými názory některé společenské skupiny pobuřoval. Podle starší charakteristiky Vaculíkova přítel, spisovatel Pavla Kohouta, se lidé dělí na ty, kdo mají neúprosného glosáře rádi, a ty, kdo by jej nejradi trhli mezi dveřmi. Ti první se práv ovesm čas od času nechávají slyšet, že by Vaculíkovi nejdříji udělali to samé.

Narodil se 23. července 1926 v Brumově v Valašských Klobouk. Za 2. světové války pracoval u Baťi ve Zlíně jako jeden z jeho „mladých mužů“ a současně studoval obuvnickou a obchodní školu pro zahraniční obchod.

Po válce vystudoval Vysokou školu politickou a sociální. Při studiu působil jako vychovatel v internátech pro učně v Benešově nad Ploučnicí a v Praze. Po návratu z vojenské služby se Ludvík Vaculík stal redaktorem Rudého práva. Přesvědčený komunista Vaculík byl brzy rozčarován z toho, jak komunistický režim zneužil idealismus svých příznivců. Jeho kritický postoj vyrcholil v červnu 1967 na IV. sjezdu spisovatelů, kde prohlásil, že „za dvacet let nebyla u nás vyřešena žádná lidská otázka“, za což byl vyloučen z KSČ. V roce 1968 byl Ludvík Vaculík autorem prohlášení „2000 slov“ a po potlačení pražského jara to pro něho znamenalo dvacet let zákazu publikování. Podepsal se i pod Chartu 77. Nezvolil variantu emigrace, zůstal doma a ujal se samizdatového vydávání zakázané literatury v Edici Petlice.

Po listopadu 1989 pokračoval ve své svobodné tvůrčí činnosti. Začal pravidelně psát pro Lidové noviny. Jako spisovatel je oceníván za díla jako Morčata, Sekyra a jiné a patří mezi přední poválečné české spisovatele spolu například s Bohumilem Hrabalem, Milenem Kunderou, Arnoštem Lustigem či Ivanem Klímou. Díky existentialistickému směru byl považován za jednoho z pokračovatelů Franze Kafky Roku 1996 mu byl propůjčen Řád T. G. Masaryka III. třídy. V roce 2008 byl vyznamenán Státní cenou za literaturu „za dosavadní literární a publicistickou tvorbu s příhlednutím k bilanční próze Hodiny klavíru“.

Zpráva o spisovateli měla ohlas i v Americe, informace přinesly i TV ABC či rozhlasová stanice Hlas Ameriky aj. Informaci o smrti čsl. disidenta publikovalo mnoho evropských zpravodajských serverů.

Pohřeb se konal v sobotu 13. 6. v kostele sv. Václava v Brumově-Býlinici. Zádušní mše se konala následujícího dne v kostele Nejsvětějšího Salvátora na Křižovnickém náměstí v Praze, sloužil ji katolický kněz Tomáš Halík.

(Zdroj: http://www.lidovky.cz/zemrel-spisovatel-ludvik-vaculik-dl7-lide.aspx?c=A150606_173829_lide_ELE) ☐

Když mne vrátný v Národní galerii oslovil: „Pane Vaculíku, jaro je tady a vy jste ještě nenapsal,“ tedy musím, i když se mi nechce. Přirodní jaro sice funguje, ale ve společnosti nevidím nic, co by se k tomu dalo literárně připojit. Také nemám k této novině starý vztah. Jako čtenář se vůbec zhodlji. Lituju novinami i časopisy, čtu titulky a cítím, že tomu už nezájím, totež je moc těžké na čtení, totež to je moc dlouhé, a toho je v těchto novinách hodně. Pak ovšem ztratím přehled o problémech, a když nakonec něco čtu, nevím, o čem je řeč. Musí mi to paní Vaculíková vysvětlit.



K této novině bych měl několik námitek. Nás odradila ta proticírkevní agitace v nich, v něž se projevila jakási nekulturní bezohlednost k věřícím lidem. Protože tu nejde o Boha, zda je, či není, ale o jasny fakt, že jsou lidé, kteří v něj věří, a to se má cítit. Duchovní novinové dělají autoři jiného názoru, než je vydatelství, ty by je mohli hodně změnit a já myslím, že redakce by je neodmítala. Paní Vaculíková v Bílkově věří. Ty noviny ovšem potřebovaly někoho, kdo je bude chtít vydávat, a ten měl nájít svůj svůj názor. – Cítíte, jak se snažím mlčet o tom, co mi na nich vadí? Ale vlastně ty noviny teď moc neznáme.

Jaro je tady

Ludvík Vaculík

My vůbec teď ráději čteme noviny, ve kterých se nemusíme něčeho bát. Jsou to Podbrdské noviny, Katolický týdeník, Hornopočernický zpravodaj, Hlas Nadějkova, Vědrovický zpravodaj. Totiž tam se dozvítí, jak si lidé rádi v politické situaci, která nás všecky štve. Vše se něco buďuje, staví, opravuje, dělá.

Přirodní jaro beru jako bezpečnou věc. Tu záleží jen na tom, jak se člověk do něj dostane: myslím klouby, srdeč, ale i čas. Já je mám letos zkalen jedním také přirodním dějem: umřel Jan Trefulka, Jiří Gruša, Jan Rokyta, Jindřiška Smetanová, Ján Mlynárik, není tu Milan Jungmann... A tuším, co to znamená.

Máme nového prezidenta. Já ho nevolutil, ale prezident se má přijmout v dobrém očekávání. Já jsem byl i proti tomu, jak se mluvilo o předělání: v něčem jsem s ním souhlasil. A mluvit teď o tom, co mi na něm vadilo, nemá cenu, když jsem tehdyn mlčel. Máme i nového papeže a říká se o něm to nejlepší. Jdu bych to nejlepší teprve čekat: že bude v té naší organizaci dělat shora pořádek. že je z jiné části zeměkoule, že dobré, budi se tím naše širší vědomí. A já jsem také konzervativec. Já si vůbec myslím, že staré instituce se nemají modernizovat. Vždyť všimnete si, že je to vždycky ústupek nějaké nemravnosti.

Co se jara týče, už před měsícem jsme měli zahrádu plnou talovinů a na líska visejely jehněčí naivně očekávajíc opylení, v tom mrazu. Teď přijde záplava prvosenek: ty rostou i ve škvírách schodů. O Velikoronici, když snad nebude mráznot, miní roubat peckoviny. Roubat mám své a nějaké mi dal Petr Kotyk. Co budu dělat, bude holý experiment. Na kmen jalové švestky o průměru osm centimetrů vsadím po obvodu čtyři rouby, každý bude o něčem jiném. Uvažuju, co s mrázou, které je asi patnáct let, skoro nekvete a nemá nikdy nic. Shodit ji na podzim, nebo teď udělat cosi, co je proti veškeré literatuře – naroubat na ni nějakou ryngli a dívat se, co se děje. Když nic, teprve ji můžu shodit.

Letos nesmím opomenout postřík angreštu proti plisním: loni jsme proti neměli z něho nic. Historický kordon malináč ofeřeme s Janem zase strojmo, ručně ho stříhat už nemůžu, bývá to práce na den. Na čistecou jabloni pošlu Mařenku, která jí už má oblesenou. Kožené se pokusím prořezat sám, když mi tam někdo přivleče štafle. Ale v naší domácnosti se usazuje myšlenka pozvat na to všecko zahradníka, však Topičovi to tak dělali. Jestli ano, at' ho objedná někdo jiný.

Měli jsme úrodu pěkných brambor: podle toho přísliví o hlupeř sedláčovi... Ten záhon ryla Mája. Paní Vaculíková měl ho opustit: nechat tam trávu, jestli nezasadit jahody, což jí láká, ale byla by to už těžká práce pro ni, což si nepřeju. Napadlo mi zrýt ten záhon sám... ☐

Zdroj: <http://literarky.cz/offline/178-offline/14114-jaro-je-tady>

SRDEČNÁ SETKÁNÍ...

(dok. ze str. 1)

► ze str. 1 li s Barbrou McDonald a Simone Davidkovou. Dcery českých rodičů, kteří v komunitě nechali také pekný kousek svého času. Již na výroční schůzi MMI v dubnu se nechalý sympatické blonďinky slyšet, že se chtějí angažovat také v MMI. Nemohly nabídnout organizaci lepší službu. Proč? Barbra: „Jsem hrdá na český původ mých rodičů, vyřístala jsem také na Masaryktownu, jsem nadšená z prostředí a mám radost, že přišlo hodně lidí, být tady je prostě vzrušující... je to radost, a proto jsem přivedla i svého malého syna.“ Její spontánní sestra Simone nezaváhala: „Pro mě je dobravolná práce velice důležitá. Libí se mi dávat, dávám ráda a jsem přesvědčena, že jen když dás, může se ti to vrátit. A proč specificky Masaryktownu a MMI? Pamatuji si komunitu z dob svého děství, její soudržnost a vzájemnost. Dnes už to nevidím, ale věřím, že to hezké můžeme vrátit. To pekné se přece nemohlo vytrápit,

jenom se na to v běhu života zapomělo – vyrostli jsme, máme rodiče, nebyl čas... uvnitř komunit se mnohé změnilo. Chtěla bych pomocí navrátit ty časy pospolnosti a porozumění komunit.“ A ve stánku prodeje lístečků na občerstvení MMI Hana Zeithammlová, kterou tu vidíme třetím rokem, se přidává: „Jsem Češka a cítím se tady dobře. Ráda prodávám, takže pro mě je to tady příjemné.“

O KOUSÍČEK DÁLE

se na nás usmívá tvář Danušky Janoušové. Dnes již legendární knihovnice z české knihovny MMI v Masarykových domech. Pro slovo nejde daleko, ale umí také potěšit i povzbudit. Život jí nepřinesl vždycky jenom radost, ale v podstatě je s ním spokojená. Knižky, ale zejména vrcholový sport na obrazovce TV, k němu patří naprostro neodmyslitelně. V sobotu byla s prodejem použitých knih, které Masarykův institut nabízí za doslovou symbolickou cenou, úspěšná. A to je to její

zadostiučinění – být prospěšná a mezi lidmi, které má ráda.

VYSTOUPENÍ TANEČNÍKŮ

Východna Slovak Dancers už tradičně přivolalo účastníky roztoulané po celém parku zpět k hlavnímu podiu. Jak by ne. Ať si to chceme či nechceme připisují, přece jenom máme lidové a národní písničky hluboko pod kůží, a byly doby, kdy jsme rozdíl mezi českou, moravskou či slovenskou produkci ani nevinnili. A tak se s velkým povděkem zaposloucháme do písni slovenských. Jsou nám stále blízké. A při pohledu na úžasně provedené tance se člověku dech tají... není tajemství, že soubor je třicetiletě usilovně práci a za účasti slovenských profesionálů-choreografů lidového tanca patří ke špičkovým i na Slovensku. Bohužel, česká komunita takový soubor už dluho nemá.

A PRÁVĚ U VYCHODNE

jsme potkali Miroslava Macečka, který se hrdehlásil k valašskému původu. Z domoviny vystěoval v r. 1969. Ve vzpomínkách na kanadské začátky se zatoulal také do organizování Moravskoslovenských hodů, kde svoje tanecní umění předváděly soubory hned tři - domácí torontský Moravanka, který leta letoucí vedla slovenským rodilém narozenou Marie Ann Hönigová. Tatra Dancer s Milanem Popíkem a vzpomínáním soubor Východna Slovak Dancers. „Děti se nám smějí, že by jejich děti měly začít tančit... V Moravance byly moje tři dcery, dnes jsou tady dvě se svými ratolestmi. Masaryktown je nádherné místo, měl jsem tady před 40 lety svatbu. Měli bychom naši tradici udržovat, zachovat noviny, setkávat se, komunikovat na sociální síti apod. Shodli jsme se Tanyou Pastorovou, že by se měly Moravskoslovenské hody ještě uspořádat. Třeba jenom z nostalgických důvodů. Byly přece krásné.“

NEDÍLNOU SOUČÁSTÍ

sváteční atmosféry areálu na Masaryktownu tvoří stánky prodejní.

Tradičně zavítají, a ještě ani jeden ČS den nevynechali, manžlé Růženka a Josef Mároví, které známe hlavně ve spojení s českými filmy nejprve na videích, a jak technika pokročila, tak na DVD. Se svým byznysem EL Video Canada se nechťejí rozloučit a tak dnes podnikají se synem Viktorem, jenž je více než jednou nouhou v Česku.

Ve stánku jsme se jako téměř vždy potkali i s jejich dcerou Alexandrou, již jsme mohli gratulovaly hned ke dvěma životním úspěchům: absolvovala studia na The University of Western Ontario, kde získala bachelor of Arts with an Honours Specialization in French language and linguistics a bachelor of Musical Arts with an



Honours in Music. A tím druhým důležitým krokem je zajímavé pracovní místo - v srpnu nastupuje v Dubaji jako letuška pro Emirates Airlines. Sice trochu daleko od zpívání, ale není vyloučeno, že se k němu ještě vrátí, což má sympatická Alexandra také v životním plánu. Konečně, její maminka zpívala na operních pódiích velece úspěšně. A tak rodiče prožívají nadherný čas rodinné pospolitosti a souladu, na kterém dlouhá leta pracovali. „Nejezdíme sem jen pro to, že prodáváme, ale především že se setkáváme s lidmi, s nimiž hoříme většinou po telefonu. Je tu vždy příjemná atmosféra, provázíme dobrý pocit mezi přáteli. ▶



Klára Peichlová se svými svěřenci



Monika Janečková z Ottawy



Růžena Márová se svými zákazníky



Sestry Simone a Barbra



Evelýna a Jitka zá stravovacím pultem a další z týmu restaurace odvedly bezvadnou práci



Talentovaná gymnastka Mia s maminkou Mary Anne Knibbe

„Svého času se mluvilo o tom, že tolik společenských akcí v naší komunitě zase není a že by neškodilo, kdyby se koordinovaly. Asi jsme se k tomu nedopracovali - ke škodě věci.“

UŽ VŮBEC NENÍ možné minout stánek z nejkrásnějších, protože byl plný korálků a ve slunci se třpytících ozdob, což nejvíce oceňovaly ženy a holčičky. Z podnětu designérky Adély Kodoňové byl uspořádán zejména pro dětské návštěvníky workshop s cílem seznámit se s korálky. A dětem se to náramně líbilo. „Klára Peichlová je úzasná,“ pochvalovala Adéla svoji asistentku. „Má trpělivost a potřebný klid k vedení dětí.“ Ti malí na ni doslova viseli a nechali se její příjemným slovem vést. A na konec si každý z nich toho svého vytouženého korálkového kamaráda s pocitem hrdosti odnesl domů.

HNED VEDLE

korálkového království Jablonexu se rozkládal stánek se záložkami do knížek, vyrobenými z textilních pásků vyšíváných v národnopisných českých a moravských motivech, a panenkami, oděnými do stylizovaných česko-slovenských národních krojů. „Mamoushka's sewing v evropské tradici je podnik Moniky Janečkové z Ottawy. Narodila se slovenskému otci Mirkovi Janečkovi a české maminec. „Přijela jsem z Ottawy do Toronto po třiceti letech. Panenky v krojích si dobré pamatují z děství, byly v každé rodině.“ (Připomeňme si jen, že

Mirko Janeček od r. 1966 vydával původně cyklostylované periodikum pod pseudonymem Jan Doubrava. Zprvu jako čtrnáctidečník, od roku 1968 jako měsíčník. Od ledna 1973 vycházel pod názvem Kanadské listy. Věnovaly se druhém i třetímu odboji. Na konci roku 2008 jejich vydávání M. Janeček ukončil. Posledním číslem se tak po 42 letech stala Ročenka Kanadských listů.)

JEŠTĚ JE NUTNÉ ZMÍNIT malinkou, teprve jedenácti a půlletou (operní) zpěvačku Josephinu Mancini, kterou na místo doprovázela celá její rodina. Tatínek Josef, původem Čech, je na svou talentovanou a nesmírně pracovitou holčinu právem hrdý. (K ní se ale vrátíme v dalším čísle, stejně jako k Adéle Kodoňové z korálkového království.)

UŽ NA POLEDNÍ

bohoslužbě, kterou tentokrát sloužil rev. Ladislav Kozák, farář slovenského evangelického kostela sv. Pavla v Torontu, jsme dali řeč s Jiřím Leštínou, který je v Kanadě na návštěvě u dcery. Vyslechnout si příběh jejich setkání po letech bylo až dojemné. Znovuňali se až na internetu... Pan Leština, dnes v seniorském věku, žije s dcerou v Belleville, snaží se souznít s Kanadou, i když je to někdy složité - jak přiznal, i on se trápí s angličtinou. Na Masaryktownu byl podruhé, ale poprvé na ČS dni: „Z dnešního dne mám krásnej pocit, že mi z toho všechno mráz po téle. Libí se mi krajina, lidé jsou příjemní...“ V Belleville se začle-

nil jako dobrovolník do Salvation Army: „Pomáhám ženám při přípravě jídla a se vším, co potřebují.“ Úsměv spokojeného člověka mu vydržel na tváři až do odjezdu domů.

JAKO PRO TY, kteří si zapěli s Jitkou Karlík při kytaře, obdivovali stepování Jenny Syptak (vnučky anažovaných v Sokole a MMI manželů Syptákových), zatancovali si či zapěli s DD bandem, či vyhráli vytouženou cenu v tombole nebo zavítali k vysokému plameni svatojánského ohně (o jehož velkolepu hranici se zasloužila parta fotbalových fanoušků Pavel, Dušan, Olin a Miloš), tak i pro dobrovolníky byl den, požehnaný reverendem Ladislavem Kozákem, dokonán. Ad acta odložili svoje desky i naši věrní průvodci celým dnem Robert Tmej (místopředseda MMI a člen výboru Tribute of Liberty) a v této roli poprvé vůbec Lenka Flachsová: Good job chce se říci na závěr.

V pozdním večeru jen pár výtrvalých posedávalo po lavičkách, aby je pak tisíce opouštěly s vnitřní touhou zažít zase takový... Určitě bude a zase se těšíme na hromadu capartů obdivujících veselí a dovádění svých starých kamarádů.

Celý ten orchestr dobrovolníků hrál pod taktovkou manželů Ivy a Františka Ječmenových. Rádi vyřízujeme všem ochotným, co přidali ruku k dílu ať už před nebo přímo v průběhu konání Českého a slovenského dne v Kanadě (nezbytně i po něm při úklidu) jejich velký dík.

Park i s bazénem je nanovo připraven přijmout letní rekrenty a v červenci a srpnu každý čtvrttek (18-19 h.) malé sportovce vodního pola (více na str. 2 v kalendáři).

Fotografie v originální velikosti jsou k mání na internetovém linku, napište si o přístup na email vera.toronto@gmail.com. <https://plus.google.com/photos/103637490058341027061/albums/6162896825782949617>

TEXT A FOTO VĚRA KOHOUTOVÁ Děkuji všem, kteří novinám vstřícně rozhovor poskytli. ☺



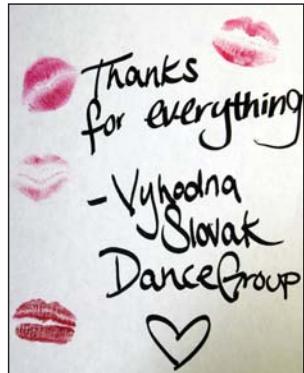
Pavel, Dušan, Olin a Miloš (ne v pořadí)



Jamaika rum v rukách výherce



Hladem oslabený Jirka Hájek...



Odmítnutí poslušnosti

Pro ND Jarmila Horná

Snad každý čtenář detektivek zná jméno slavného spisovatele detektivek z prostředí koňských dostihů, Dicka Francise. Dick zemřel v roce 2010, ale v jeho tradici úspěšně pokračuje mladší syn Felix; navíc hlavní příběh v Odmítnutí poslušnosti se také zaměřuje předešlím na koňské dostihy.

Hlavní postavou Odmítnutí poslušnosti je Sid Halley, dřívější úspěšný žokej, který po vážné nehodě přesedlal na nebezpečnou kariéru soukromého vyšetřovatele. Jako vyšetřovatel byl vystaven četným nebezpečím, bití a střelbě, až se kvůli manželce a malé dcerce i této práce vzdal. Věnoval se poklidnému životu nezávislého investora, soustředil se předešlím na cenné papíry na hlavních trzích. Felix Francis vypráví příběh v první osobě jako Sid Halley, který si v nové práci libuje: „Šest let života prakticky bez stresu, kdy se mě nikdo nepokoušel zloutit, anebo ještě něco horšího“. Jenže po šesti letech se na Sida obrátil Sir Richard Stewart, předseda Britského dostihového vedení se žádostí, aby Sid prošel podzvěřelé výsledky řady dostihů, které naznačují, že někdo výsledky dostihů manipuluje. Sid odmítne návrat k vyšetřovatelské práci, ale krátce po jejich setkání je Sir Richard nalezen mrtvý a vypadá to na sebevraždu.

Děj se začne rychle odvijet po té, co Sidovi zatelefonuje neznámý muž, který jej nutí, aby podezření Sira Richarda zamítl a podal zprávu, která podezření vyrádí. Sid požadavek neznámého odmítne, jenže krátce po vyhruženém telefonátu se začnou odehrávat podivné nebezpečné události – Sidova dcera se stane obětí únosů, dva psi se ztratí, přibývají výhůrky a zatrašování celé rodiny, Sida někdo přepadne a zmláti do krve, dochází k požáru. Sám se stane obětí falešného udání za pohlavní zneužívání své dcery a její kamarádky. Sid se musí rozhodnout, jak reagovat, podepsat či nepodepsat velice nepravidlivou zprávu, že se žádne podvody nekonají, nebo vystavit se a rodinu kvůli jak krutému dalšímu trestu, pokud vyděrači nevyhoví... Když si uvědomí, že sám všechno nezvládne, spojí se se svým bývalým kolegou z detektivní agentury, který mezi časem také agenturu opustil a stal se učitelem tělesné výchovy a juda v Londýně. Chico Barnes nabídku spolupráce přijme a oba společnými silami pracují na odhalení zločinců.

Příběh je zalídněný mnoha postavami nejen ze Sidovy rodiny a rodin jeho přátele, ale také žokejí pocitivými i nepocitivými, policisty pocitivými i zkoumavými, zločinci a vyděrači. Víc děje neprazdrodim, abych čtenářům nepokazila požitek ze čtení napínavého a komplikovaného příběhu. Děj se rozvíjí svížně, a přestože je v něm mnoho účastníků, nikdy se nestane nepřehledným. Čtenář chce vědět, co bude dál a jak to dopadne; doufá, že dobré pro všechny dobré postavy a ti zlí že se dočkají zaslouženého trestu, takže je nesnadné knihu odložit dříve, než se o tom dočte. Na své si přijdou i milovníci koňských dostihů. Prima čtení nejen na letní dovolenou.

Za zmínu také stojí dobrý překlad Eddy Němcové. Však známe z vlastní zkušenosti, jak je při překládání nesnadné uchovat původní jazykový styl a najít adekvátní výrazy, zejména když anglickána nepoužívá výkany a tykání, či že společenské uspořádání v Anglii a Čechách se značně od sebe liší. Němcová to zvládla velice zdarně.

Kniha si můžete objednat v internetovém knihupectví www.czech-books.com nebo telefonicky na čísle 1 877 287 1015. Kniha, vydaná Knižním klubem v roce 2014, je vázaná, má 296 stran a stojí CAD\$ 28.00. Množství je limitované. ■

Are you covered in other provinces?

(NC) Many Canadians will venture outside their home province to visit other parts of the country this summer – and while insurance is seen as a must-have for international travel, it is often overlooked for shorter trips.

But make no mistake. No matter whether you're going to P.E.I. on a golf holiday, visiting family in B.C., or taking a quick trip to a neighbouring province, it is important to be prepared and protected for emergencies. RSA, a leading insurer in Canada, offers some helpful reminders before you leave home: Get the right coverage: Your provincial health insurance plan won't necessarily provide all the out-of-province coverage you might need should something unfortunate happen while you're away. While the cost of visiting a public hospital and seeing doctors would generally be covered by provincial health plans, many out-of-pocket medical expenses are not. Travel medical insurance can help cover emergency medical costs and incidental expenses that are not included under your provincial plan, including extra costs that may be needed to get you home. Check with the appropriate government agency for what your provincial or territorial medical insurance covers when you are travelling within Canada, and supplement it with additional coverage as necessary. You may also benefit from having trip cancellation and interruption insurance. Without it, a flight cancellation or an unexpected return home for an emergency in the middle of your trip could be costly. Carry the right documents: Pack light, but be sure to take important information such as identification, your provincial health insurance card, and your travel insurance wallet card, which contains a number for 24/7 assistance should you ever need it. Take a list of emergency contact information of family or friends. Find a policy that suits your needs: If you travel more than once or twice during the year, look into a multi-trip annual travel insurance plan. Multi-trip plans can provide coverage for every trip you take, and save you the cost and hassle of shopping for and buying a single trip policy every time. Understand your policy: Whatever the destination, take some time before you travel to read over your insurance policy so that you understand the coverage it provides and what to do if you have a claim. If you have questions, talk to an experienced travel insurance expert for guidance. ■

Source: www.newscanada.com

V sobotu jsem absolvovala výlet lodí z Prahy do Mělníka společně se svým mužem. Samozřejmě že až do pátku bylo v Praze vedro k zalknutí, to se prudce v noci na sobotu změnilo a sobotnímu ránu nechyběl děšť a severák.

Parník Vltava, kterým jsme z Rašínova hábeří vylouplovali, byl obrovský a naplněn klientelou, která viditelně ráda cestuje lodí. Všichni vypadali nadšeně, až na mne. Bylo mi zima už v přistavišti a nandala jsem si tudiž už tam rezervní čepici, kterou jsem měla v báglu. Nalodili jsme se, a protože jsme zcela nezkušení lodní cestovatelé, nezbylo na nás žádné místo chráněné od zimy a větru – jen volná paluba. Muž vytáhl fotoaparát a jal se zvěřňovat vzpomínkové záběry, mně to bylo šumafuk – já jsem vytáhla peněženku a objednala si u lodního číšníka rum. A co taky jiného, rum prostě k lodí patří a patří stále. Můj muž cestuje lodí rád a zima mu nevadí. Rum si ovšem objednal také. Do Mělníka je vodní cesta dlouhá 66 km a parník Vltava tuhle dráhu urazí za neuveritelně dlouhých šest hodin – takže jsem si snadno vypočítala, že hodinovou rychlosť má něco kolem deseti kilometrů. Později jsem zjistila, že autobus má do Mělníka silniční dráhu dlouhou pouhých 33 km a lehce ji ujede za 40 minut. Při představě, že parníkové sunutí je nadmíru pomalé a nejméně 15minutové čekání v každém ze zdymanel ještě celé vylepšuje, začala jsem snít o zpáteční cestě autobusem. Zdymadel Praha-Mělník je kolem 7! Jednoduchou násobilkou vám tedy výjde, že zdymadla časově představují 7x15 minut, po které se vlastně lodníkam vpřed Vltavou nesune, jen se uvelebuje na správné výše hladiny. Muž, ať si vody užije do sytosti a zdymadel také, ale beze mne, já zpět pojedu busem.

On má lodě rád, moc rád! Myšlenkou na bus jsem byla natolik uchválena, že jsem si objednala další rum, navlíklá si rukavice a ovinula kolem krku šálu (obojí jsem měla chytře také v báglu) a celkově jsem se velice zklidnila. Muž, ať si výšku dokonalé – ona byla asi o třicet roků mladší – a nezapomněl nikdy ponechat aspoň chvilku svou ruku na jejím pozadí. Dokonale jsem si také blízkou prohlídku kapitána, který bohužel neměl ani kapitánskou čepici s kšilem, natož tma-vodomádré sako s hodnotnými proužky, jen svetr a bílou košili. Pozornost jsem věnovala i mladíckým lodníkům a jejich přebujelému piercingu všude, kde jen to šlo, a kérkovým kotvíčkám. U jednoho z nich jsem si za kopula pohlednula, kterou jsem později pozdravně vyspala a vhodila do lodní schránky – při jejím podrobném prostudování jsem zjistila, že je na ní fotografie další pražské lodi Visla a malíckými písmeny vysvětlení, že se jedná o smuteční plavbu za utonulé – byla to ledy taková morbidně pochmurná pohlednice, ale už bylo pozdě ji vyměnit. Adresátem byl můj, ne vždy pozitivně laděný, bratr.

Ráda bych ještě moje povídání doplnila o pár informací, které se k lodní dopravě vžádou a které mohou čtenáři alespoň trochu ozrejmít, že přestože jsou Čechy vnitrozemským státem, měly a stále mají docela živou lodní dopravu – a také pro tu původní vorovou, toho udělali více než dří. Bylo to jména A. Lanna, lodmistr V. Lanna český velkopřímyslník a F. Dittrich pražský prukník. Některé naši prarodiče si ještě pamatuji na parník Práimator Dittrich, který proplouvá Vltavou k jeho poctě.

Uplně první kolesový parník Královna Marie k nám dorazil r. 1838, a sice z Německa do Děčína, byl 36 metrů dlouhý s ponorem 2,5 metru. O tři

roky později se na Labi objevily i první parní remorkéry a r. 1841 byl na vodu spuštěn první v Čechách vyrobený parník Bohemia, 38 metrů dlouhý s ponorem necelého půl metru pro 140 cestujících. Pak se rychle objevovaly parníky – další Praha, Vyšehrad, Mělník, Rudolf, Štěpánka. Kolem roku 1938 čítala vltavská flotila pro osobní dopravu 24 lodí pro asi 7500 cestujících. Pyšnili jsme se i flotilou námořní, která měla své domovské přistávky v Hamburku, Rijecu, Terstu. Naši první námořní lodě byly parník Legie, který po r. 1918 přepravoval legionáře z Ruska domů. Po sametové revoluci ve 20. století byla naše námořní flotila privatizována a rozprodána. Také u říční dopravy došlo k privatizaci, ale ve své většině tyto parníky a lodě neopustily naše řeky.

Necháme stranou naši lodní dopravu nákladní a budu se malíčko věnovat parníkům a lodím brázdícím především Vltavu. Jsou to hlavně plavidla vyhledková a výletní, a jejich opravdu značné množství. Nejstarší a největší je parník Vyšehrad – na vodě je od r. 1938, pak Vltava jen o dva roky později. V r. 1951 se na vodě objevil kolesový parník Šumava, dnes sloužící především pro vyhledkové plavby vltavskou Prahou, krásnou vyhledávkou lodí je od r. 1984 Bohemia, luxusními loděmi pak Lužnice, Valencia, Cecile, Adria a přepychovou Šárku proplovloucí vnitřní Prahou po Čertovce. Je z čeho vybírat...

Nedá mi, abych se ještě malíčko nezmínila o historických vorech. Všechny je známe z starých filmů, z písni a všichni je oprádáme značnou dávkou romantiky. Určitě je to v pořádku, ale uvedomme si, že voráři vykonávali nejenom téžou, ale i nebezpečnou práci. V Praze existovala od pradávna určitá lokalita plavců, rybářů, vorářů a obchodníků dřevem, a sice Podskalí, součást Nového Města. Později se Podskalí dlouho bránilo svému stavebnímu zájmu, nakonec se ale nové výstavby neubránilo a tak z něho dnes zůstala už jen jediná původní budova – dům bývalé podskalské celnice na Výtoni. V přízemí objektu je hostinec, jak tomu bývalo od pradávna, jen jeho nábídka už odpovídá možnostem dnešní doby, a také se už v něm žádána vorářská práce nedomluvá, jak tomu bývalo kdysi. Už se tam neozývá „Vezmi si kabát“, což v tehdejší hantýce značilo, že je dotyčný přijat do práce. V prvním patře je malé, ale hodně zajímavé muzeum starého Podskalí a voroplavy a také mnoho informací kolem stále existujícího a aktivního spolku Vltavanu. V pařížku za budovou je památníček zahynulých plavců a vorářů od J. Jiříkovského z roku 1971.

A proč se celé téhle lokalitě říká Výton? Dříve, které se do Podskalí ve formě vorů sváželo, se zde i procílavalo a clem nebylo nic jiného, než opět dřevo, které se z vorů vytínilo. Z toho vzniklo označení místa „Na Výtoni“ a platí dodneska. A je to vše, snad už jen vzpomínka na Hašlerovu písce „Za vodou, za vodou, za vejtoňskou hospodou.“ Ahoj příště! ■

VÝLET LODÍ

Pro ND Jana Fafejtvová



ŠEDESÁT LET

Pro ND Miloš Ondrášek

Můj australský pracovní program mne často zavedl do míst, kde se zpracovávají suroviny živočišného původu, abych se vyjádřil služebně. Rád jsem jedzal na jedno takové pracoviště v západním předměstí Melbourne, bylo velmi moderní, což znamená, že problémy hygieny masa tam nebyly takové jako v těch postavených před sto lety. Nebyl jsem zaměstnancem tohoto průmyslu, můj úřad mne ale pověřoval dorem, aby provoz vyhovoval zákonnému předpisům.

Na skopové porážce těchto jatek s kapacitou zpracovat osm tisíc ovcí denně, pracoval Karel Kapr. Nenáhodně ovce na porážku, nepodrezával jim krky, nestahoval kůži a jeho práce nespočívala ve vykolení, to je vyvržení vnitřnosti. Karel Kapr na ostatní řezy nedohlízel, jeho úkol spočíval v ujištění, že každý kus je v pořádku v konečné fázi zpracování. Byl to neobyčejně pracovitý, svědomitý a slušný člověk. Poznal jsem to od svých prvních návštěv, i když jsem nevěděl kdo to je, pracovaly tam desítky lidí. Po kratší době mi vedoucí provozu řekl, že na skopové lince působí můj kraján, ukázal mi ho. Po seznamení mi Karel Kapr řekl, že o mně věděl, nehlásil se ke mně, pří jak bych se tvářil. Tak jsem mu hned vynadal, jaképak tváří, jsme oba jedné krve.

Pracovně jsem v Austrálii poznal desítky závodů na zpracování masa – hovězího, skopového, veprového, jeleního, klokaního i králičího. Řezničína na jatkách je nejen velmi namáhavá, ale i nebezpečná práce, nůž musí být ostrý jako brívka. Potkal jsem se tam jen s několika krajanými. Na zpracovatelské lince to byl vlastně jen Karel Kapr. Tam, kde se tělo poraženého a vykoleného zvřete „rozbourá“, říkáme že vbouráne, a vykostí, pokud se pak maso balí do krabice a zmražené je určeno na vývoz, jsem se setkal s dalším krajanem, z jeho vyprávění jsem s překvapením zjistil, že jeho bratr pracoval v Československu na stejném okrese jako já. Byl to pohodlný, dronimistr, socialistická terminologie označovala lidi této zvláštní kasty jako asanáční techniky. V jednom velkém zpracovatelském závodě mi řekli, že mistrem v mražírně je Čech, Mr. Pýcha, nechtěl se mnou mluvit česky, že zapoměl. Jeho jméno tam vyslovovali „po anglicku“, dobré mu tak. S jiným, neměl vlastně se zvýtařit nic společného, i když pracoval na jatkách, jsem byl velmi zadobře. Byl v republice vyuceným elektrikářem, v Austrálii měl se svou českou kvalifikaci femešníkou potížov, říkal si cynicky pan Mazal, olejoval pomocí dlouhé tyče u vysokých stropů chladíren kolejníky, na kterých na felžech visely a posunovaly se hovězí půlky. Ke svému řemeslu tam čichl i tehdy, když v Austrálii vyučený elektrikář na dlouhém žebříku vyměňoval zářivky a pan Mazal mu je podával. Takže nejen doktorki mají u protinožců problémy s kvalifikací. Jinde zase nezávidění hodnou práci, přistěhovalec si nemůže vybírat, vykonával

slovenský inženýr ekonomie, v podzemí jatek otvíral šachtou dopravená nenarozená telata získaná po vykolení z poražených vysokobřezích krav a odebíral z nich do sterilních lahvi krev určenou pro farmaceutický průmysl. V Austrálii k mému překvapení nebyly námitky proti poražení březích krav. V ČSSR tomu bylo v době, kdy jsem tam působil, jinak. Všechny krávy a jalovce musely být před dodávkou na jatky vyšetřeny, že jsou jalové, manuální diagnostika per rectum může být za jistých okolností problematická. Byla-li pak poražena březí kráva, na vyšetřujícího veterináře bylo podáno trestní oznámení, že sabotuje socialistickou živočišnou výrobu, „z telet vyroste kráva a ta mléko dává“, do nás na veterinárním středisku bušil okresní prokurátor, „každý půllitr je důležitý pro naše pionýry“.

Karel Kapr a já jsme byli naladěni na stejně vlně přes hlopoucí formální rozdíly, které jsem nikdy neuznával. Vzájemně jsme se respektovali a abych to řekl přesně, měli jsme se rádi. Vykali jsme si, ale oslovovali křestním jménem.

Karel Kapr měl uzavřenou povahu, anž jsem se vyptával, bylo snadné vystopovat, že život se s ním nemazlil. Pocházel z jakési západoceské vesnice, jméno jsem zapomněl, dojížděl do práce v plzeňských železnicích. Během války byl totálně nasazen v Německu. V roce 1948 se rozříhnal s domovem. Jeho čestina však byla i po těch letech překvapivě dobrá, řekl mi, že česky mluví jen se mnou, jinak nemá příležitost. Sem tam vyletěl do řeči polský nebo ukrajinský výraz, nikdy jsem se ho nezepálil proč, pravděpodobně tato slova nachytal v uprchlickém nebo přistěhovaleckém tábore. Karel Kapr nebyl ženatý, žil mládežnický v jednom z těch malých domečků, které se stavěly v chudších melbournských předměstích před více než sto lety. Jednoložkový domek mu patřil, zařízení měl základní a jednoduché, vždy uklizeno. Byl to skromný člověk, ale nebidačí, vařil si a nevegetoval na salámu nebo makarónech s kečupem. Na vánoce a možná i jindy si sám pro sebe upkal kachnu se vším všudy – zelím a knedlíkem. Kde se to naučil, nevím. Auto neměl, ani telefon, když jatky, kde po desítiletí pracoval, byly zrušeny, šel na odpočinek, měl sociální starobní penzi. Zůstal jsem však s ním v kontaktu, mohl jsem mu telefonovat, týž večer do hospody, kam chodil denně na „na páru piv“, jak říkal. Samozřejmě, měl tam své známé, byl členem rybářského spolku u moře, o vikendech ulovené ryby pro své přátele pekl na rožni. Občas zavolal, abych k němu co nejdříve přijel, to znamenalo, že bud měl nějaké ryby a chtěl se se mnou podělit dokud byly „svěží“, jak je k mému podivu označoval, anebo chtěl poslat mé manželce, to zdůrazňoval, „svěží“ zeleninu.

Za domečkem měl malou, pilně ošetřovanou zahrádku v ryzé českém stylu, pečlivě udržovaný zeleninový zá-

hon vedle záhonu a kousek pro květiny. To bylo království Karla Kapra. Když jsem k němu přišel, měl na kuchyňském stole pro mne ráno natrhaná rajská jablíčka, druh „ox heart“ (volské srdečko), fazolku, luský hrášku, mladou cibuli a kytiči jiřín. Chvátil jsem, dělalo mu to dobré a čerstvá domácí zelenina a květiny paní Ondráškové také. Když mne Karel Kapr vedl do zahrádky, z velké klece na jejím konci se ozvalo „hallo Charlie, how are you“, zdaval Josef, kadku žlutoučekatý. S ním Karel Kapr rozmlouval každý den zajisté k oboustranné radosti. Jednou jsem chtěl papouška vyzkoušet, doplatil jsem na to. Na moje „jak se máš“ briskně odpověděl „piss off“ (snad by to mohl slušně přeložit jako „voprejskní“). Karel Kapr se velmi omlouval, že to Josefa nenaučil.

Tak, jak mne moje matka vychovávala a šla příkladem, pamatuju na osobu měl, jsem měl v Melbourne několik adres. Na Štědrý den jsem po řadu let vozil Karloví i Josefoví krabici domácího vánocního cukroví a malou vánocku a popřál zdraví do nového roku, že několik měsíců nato mu manželka posílávala velikonoční beránka s hrozninkami na místě očí a červenou mašličkou kolem krku. Bydlíme na východním předměstí, když k nám Karel Kapr v černých nedělních šatech vlakem a autobusem přijel, za více než půl století života v Melbourne na našem konci nikdy nebyl. Čas plynul, jednou se Karel Kapr dlouho neozýval, byl v nemocnici, a když jsem ho pak uviděl, hned jsem věděl proč. Levou část obličeje měl silně znetvořenou po resekci sarkomu, rakovinového procesu na čelisti, kouril ale nepřestal. Řekl mi, když v třetím patře nemocnice mohl otevřít okno, vyskočil by z něj. Zahrádka začala pustňout. Krátce potom mi soused Karla Kapra zatelefonoval, že mne zná z vyprávění, našel moje číslo a adresu v notyšku Karla Kapra, který právě zemřel. Požádal mne, zda bych se s ním nerozlučil několika českými slovy. Nad rakví, ve které ležel v černých nedělních šatech, jsem četl ze Zjevení sv. Jana: „A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pomnuly a moře již vůbec nebylo“. Proč to všechno vykládám? Karel Kapr měl na polici v obývacím pokoji spojeném s kuchyní několik starých australských časopisů a hromádku sokolských měsíčníků vydávaných v Melbourne, předplácel jsem mu je, každá čísla četl od A do Z. Byla tam také jedna jediná knížka, nikdy jsem ji neprohlížel, nestrávnal jsem nos de věci, do kterých mi nic není. Když jsem Karla Kapra po operaci navštívil, vzal knihu z police, položil ji na stůl přede mnou, byl to Babička Boženy Němcové, vydání z roku 1947, ukazovala, že byla často čtená. Řekl „vemte si ji, maminka mi ji dala, když jsem odcházel z domova, je to to jediné, co mám“. Vyprávění ze Starého Bělidla provázelo po šedesáti letech jateckého dělníka Karla Kapra nelehkým exilovým životem. Bylo to jediné hmatatelné spojení se zemí, ze které odešel navždy, nikdy již nenavštívil a kterou měl stále ve svém srdci. Babička zůstala na stole, nemohl jsem ji od Karla Kapra odtrhnout. Nestydím se přiznat, že pří této vzpomínce mám oči vždy plné slz. ■

Zajímavých zážitků jsme měli v Hong Kongu hodně. Velice na nás zapůsobilo např. střetnutí s čínskými úředníky, když jsme žádali o víza do jejich PRC. Už v Kanadě jsme věděli, že se během našeho pobytu v Hong Kongu určitě do Číny podíváme. City University má čloubo spolupráci s Vyzkumným ústavem materiálu v Shenzhenu, který je hned za hranicemi HK. Další, kdo nás zval, byl profesor původně z HK, který strávil mnoho let na univerzitě v Londonu v Ontario a nyní je ředitelem Green Technology Centre v Chengdu. Chtěli jsme zažádat o víza už v Montrealu, ale neměli jsme ještě zvaci dopis a navíc jsme se domnívala, že z HK to bude mnohem jednodušší. To jsme se ale mylili! Když jsme pár týdnů před plánovanou návštěvou Chengdu konečně dostali zvaci dopis se všemi potřebnými údaji, vyplnili jsme formuláře stažené z čínské webové stránky, nechali se vyfotit (fotka nesmí být starší než půl roku), popadli všechny doklady a dostavili se do China Resources Building ve Wan Chai v Downtownu.

Vchod do této budovy je pečlivě střížen bezpečnostní kontrolou (ukázat pasy a dát tašky pod X-Ray – žádné jídlo a voda, žádné ostré předměty!) Nahoře bylo plno lidí a my jsme se hned vchodu dozvěděli, že formuláře na internetu jsou staré a že musíme vyplnit nové. Vyplnili jsme je tedy, dostali číslo a po chvíli čekání jsme se dostali k okénku – franta byla sice dlouhá, ale okének hodně a šlo to rychle. I my jsme byli hned hotovi: slečna po nás chtěla ještě kopii „občanského průkazu“ osobys, která nás zve. O to jsme museli panu profesorovi napsat a to znamenalo zdržení několika dalších dní. Při druhé návštěvě se nám podařilo žádat o žádost podat, i když jsme ještě museli na xeroxu v chodbě udělat kopie našich pasů – proč si je ouřadové nemohli udělat sami,

Není byrokracie jako čínská byrokracie

Pro ND Alena Martinů (7)

když pasy zůstávaly u nich, to se neptejte. Já jsem do Shenzhenu jet nechťela, a tedy jsem potřebovala jednorázové vízum, zatímco můj manžel dvojnásobné. Každý jsme dostali papírek, se kterým jsme si měli pasy vyzvednout: ten můj hlásal 400 HK\$, zatímco ten manželův cenu tajil. Na čínské webové stránce nebyly pro jistotu ceny výběr. Při vyzvednutí pasů nás čekalo překvapení: manželovo vízum stál 630 HK\$ (zhruba 100 CAD) a moje – také! Viza jako víza, pro Kanadany je cena stejná (tak nám to bylo doslova a velmi stroze řečeno). V té chvíli jsme se rozhoďla, že se do čínského komunistického ráje hned zas tak nepohnu – a návštěva Chengdu mé rozhodnutí jen utvrdila. Naproti tomu žádat o český pas v Hong Kongu bylo velmi jednoduché. O potvrzení o občanství jsme zažádali už v Kanadě, ale mělo být hotovo v době,



kdy už jsme měli být pryč. Napadlo nás tedy, že by ho české úřady mohly poslat na konzulát v Hong Kongu. Během těch tří měsíců pobytu bychom žádost o pas měli snadno vyřídit a ušetřitlo by nám to dvě jízdy z Montréalu do Ottawy. A to jsme také udělali. Tři týdny po našem příjezdu do HK nám přišel email, že potvrzení došlo. Český konzulát je shodou okolností v budově jménem Eagle hned za China Resource Building, ale zde nebyly žádné kontroly, žádný X-Ray a žádné fronty. Čekárná zela prázdnou a ochotná paní za okénkem vše vyplnila, udělala sama kopie všech potřebných dokumentů a vzala otisky prstů. Fotky jsme na její radu přinesli ráději dvě. Ta nová pro změněná čínská víza nakonec nevyhovovala a na pase tedy je fotka čtyři roky stará – však jsme se od té doby téměř vůbec nezměnili. Měli jsme starost, zda to bude hotovo, než by HK odjedeme, ale paní vicekonzulka nás s úsměvem ujistovala, že to nikdy nevádí až do týdne... Netrválo. Pas dorazil víc jak tři týdny před naším odjezdem zpátky do Kanady. České úřady to zvládly na jedničku.

Byrokracie hongkongská je stejně přimocára a efektivní jako česká, a zároveň stejně důkladná a zaměřená na detaily jako čínská. Reklamuje se, že to je kombinace ideální: hned první den po našem příjezdu do Hong Kongu jsme měli byt, telefon, konto v bance a univerzitní průkaz včetně zdravotního pojistění. V kanceláři by fungují počítače včetně internetu, na stole krabice s kanclářskými potřebami a na dveřích cedulka se jménem. Tato přesná svědomitost má ale i své nevýhody: bez potvrzení daňového úřadu (rovněž ve Wan Chai) nedostanete poslední výplatu, bez univerzitního ID se nedostanete do sportovního areálu, porouchá-li se v pronajatém bytě lednička, musíte počkat několik dní, až žádost projde všemi instancemi – ale zato pak dostanete funkci novou! Inu, není byrokracie jako byrokracie! ■

Civilizace a písmo

Pro ND Hana Smithinová (1)

Profesor Zender se specializuje na hieroglyfy Mayů. Mayských jazyků je 35. Zender učí sice v Americe, ale je to Kanadan, vásnivě zainteresovaný na minulost i budoucností písma.

Jak bychom žili bez písma, to si dnes ani nedovedeme představit. Nebylo by co číst, neexistovaly by ustálené fráze, které máme z literatury, nemohli bychom si psát, předávat informace, dělat poznámky. Jak by asi vypadala naše civilizace? Kupodivu, existují či existovaly civilizace bez písma, jako např. Inkové. Ovšem i oni měli záazamy na velmi komplikovaných uzlech, kterým ještě přesně nerozumíme.

Lidé vynalezli písmo, ale stalo se to v historii jen pětkrát. Když to srovnáme s počtem a vývojem národních jazyků, písmo je konzervativní a většinou odvozené.

Písmo bylo povážováno za zázrak a výtvor bohů, a to ve všech civilizacích. Čist, co jiní napsali daleko od nás a v jiných dobách, se skutečně podobalo zázraku. Vypráví se, že když poslové nesli chléb jednomu králi a napsaný vzkaz, že nesou tři pecny, snědli příjeden po cestě. Když dar odevzdali, obdarovaný se ptal, kde je ten třetí pecen. Tu se poslové domnili, že písmo samo promluvilo a jejich vinu vyjelilo. I desatero příkázání bylo přeče podle Bible napsáno rukou Boha.

Původně snad bylo písmo tajné, ale to nemohlo být pravděpodobné. Bylo využíváno do kamene. Vzniklo asi před 5000 lety. V Egyptě se zachovaly záznamy staré 3000 let. Písmo zachovávaly etymologii, a naše dilo nás přetrvává v tom, co jsme napsali. Proto není divu, že se používalo a používá stále na náhrobcích. Psaní je viditelná řeč, která přenáší čas i prostor.

My v současnosti máme piktografy, např. na letištích, které jsou srozumitelné každému, ale piktografy nejsou jazyk, nýbrž mají význam jen v kontextu. Logogramy jsou naopak znaky pro určitý slova v určitém jazyce.

Lidé se dlouho domnivali, že písmo bylo vynalezeno kvůli administrativním záznamům, protože to, co bylo dosud rozluštěno, se týká většinou státních účtů a náboženských záležitostí. Jenže nové nálezy dokazují, že to byl omylem. Nejčastěji na neznámých informacích jsou jména osobní a jména měst. Netýká se to vždy jen význačných osob, mnichokrát se na svém výrobku podepsal neznámý tvůrce. Vždyť i ten podpis bylo úctyhodné dílo, stejně jako výrobek.

Původní písmo pochází z Egypta a Mezopotamie. To byly uzavřené civilizace, neodvozené od žádné známé předkultury. Nejsložitější ze všech je písmo japonské. Bylo sice přijato z Číny v 1. stol.n.l., ale dále komplikovaně rozvinuto. Před tímto kontaktem s Čínou při Japonci písmo vůbec neměli. Japonský jazyk se odlišuje od čínských znaků, že má koncovky. Je to jazyk mnohem podobnější evropským jazykům než čínskina, ve které je teoreticky možné mit specifický znak pro každou formu existující v jazyce. Přes složitost písma jsou Japonci jedněmi z nejgramotnějších lidí na světě. To dokazuje, že lidé jsou schopni absorbovat v mládí každou kulturu, do které se narodili. Naše, tzv. římské písmo, převzali Římané od Etrusků, Etruskové od Řeků a ti od Féniciánů. Féniciáné měli ale jen souhlásky, a proto později Řekové doplnili samohlásky. Fénické písmo bylo proto semitské.

My dobré víme, co se může stát s výslovností, zatímco skript zůstává stejný. Jen si promítneme problémy, které máme, aspoň já osobně je mám, s tzv. vowel shift v angličtině. Naše jména se okamžitě změní, známé názvy jsou k nerozeznání, a učit anglicky milující žáky čestně či jinému jazyku, je nesmírně obtížné.

Řecké alfa vypadalo ve fénickém jazyku jako naše A, otočení zpět o 90 stupňů. Měly to být rohy býka, a písmeno se jmenovalo aleph - býk, nebo snad vůl.

Jestliže bylo písmo vynalezeno jen 5krát, pak všechno ostatní jsou adaptace a výpůjčky. Ty se nikdy neděly izolovaně, ale vždy je provázely adaptace a strukturální změny. Písmo muselo vzniknout vždy z lokální potřeby. Tedy žádná velká rozhodnutí, žádné historické přípravy. Potřebují písmo, proto si vypůjčí, přinejhorším vymyslí. Jelikož nejčastěji se jedná o jména, překlad musí být fonetický, ne významový.

V přítomnosti existuje na světě ještě 13 nepřeložených druhů písma, jako např. písmo civilizace v údolí řeky Hindus v Pákistánu. Ta civilizace byla před-indoevropská a

jazyk není známý. Není přeloženo písmo nalezené v Súdánu a původní skript na Kréti A-linear. Není naděje, že dojde k přeložení, pokud nebudu nové nálezy.

Předpoklady k rozluštění písma jsou jednak: že jazyk je známý, že písmo je známé, že se našlo dostatečné množství materiálu, aby se mohlo odkrýt písmo ve svém celku a že známe historický kontext, ve kterém existovalo. Nejlíp je ovšem najít dvojjazyčný nebo trojjazyčný text, ve kterém jeden nebo dva jazyky jsou známé, jakou tomu bylo v případě trojjazyčné Rosetta Stone, protože na ně bylo recyklované.

Rosetta Stone byla jednou z kopií, které měly být instalovány v chrámech podél delty Nilu. Především bylo zřejmé, že v textu je jméno Kleopatry III. v řečtině a egyptském písme. Ukázalo se, že to bylo královské ustanovení, které zakládalo božský kult Ptolemaia V. Na Rosetta Stone bylo kromě hieroglyfu – jazyka bohů, také písmo demotické ze 2. stol. n.l., kterým se psaly dokumenty, a řečtinu byla ovšem tehdy jazykem mezinárodním, lingua franca určité epochy starověku.

Většinou u nerozluštěných nápisů mnoho výše uvedených podmínek bylo splněno kromě toho, že jazyk písma zůstává neznámý. Situace s Etruskou je zajímavá. Byli to mezinárodní obchodníci už r. 800 př.n.l., a jen 50 let před tradičním datem založení Říma. Římané od nich převzali abecedu, ale pak Etrusky zpět ovlivnili Řekové, kteří měli samohlásky. Etruskové psali zprava dolava, a některá písma jsou stejná v abecedě, kdežto jiná měla docela jiný význam. Např. B si vypůjčili jako F (B v etruském jazyce neexistuje). Stávalo se, že písmo bylo vypůjčeno dvakrát, ve dvou etapách vývoje jazyka.

Při luštění mnoha záležitostí na organizaci jazyka a na sledu písmen. U Féniciánů A vypadalo jako hlava volka a B jako uzavřený dům.

Velkou pomoc mají luštitele v záznamech Herodotových z 5. stol. př.n.l. Podle nich je možné srovnávat spolehlivě historické záznamy v předpokládané epoše, kdy uživatelé písma žili. Stejně tak Tacitus a Bible jsou důležitými zdroji. Féniciáné měli ohromný vliv. Hebrejský i aramejský jazyk má původ ve fénickém jazyce, a kromě toho Féniciáné byli lidé z Canaanu, kteří založili Maroko, Maltu, Kartago a Cádiz. Obchodovali hlavně se sklem a slonovinou. Rekovi přijali jejich písma 900 let př.n.l. Samohlásky přidali. Je těžké odhadnout, proč docházelo k rotaci známých písmen. Mohlo to být tím, že se měnilo médium, na kterém bylo písmo napsáno. V severovýchodní Sinaji se našly graffiti na skále staré 4000 let. Připomínají egyptské hieroglyfy. Začátek luštění vyjvil morphem RB, což připomíná slovo rábín.

Canaanité byli dlouho pod tlakem Egypta, ale nakonec Egypt dobyli. Vliv Egypta byl dalekosáhlý, dokonce i v Súdánu Egypt napodobovali. Nápisy se vyrábaly také do hliny a vosku, později bylo ohromně důležité dřevo.

Abeceda dnes větší na světě proto, že v několika značích je možné přepsat téměř jakýkoliv zvuk v jakémkoliv jazyku. Mnohé civilizace odmítly svoje tradiční písmo a přijaly abecedu, jako např. Turkové a Cherokee. Stejně tak dnes v Koreji i Vietnamu užívají abecedu. Ovšem velkým problémem při změně písma nebo jeho zjednodušení je otázka, jak naložit s kulturním dědictvím, knihami psanými v tradičním písme. To je také důvod, proč se moderní angličtina nechce dotknout svého pravopisu, protože co si pak počít se Shakespearem?

Germánské kmeny měly ve 2. stol.n.l., a možná už dříve, runy. Ty nepotřebují luštění a vznikly v době, kdy byl vliv Říma na vrcholu. Znaky nemají horizontální linie a vyrávají se do dřeva v blocích. Na jedné z nich, která byla nalezena ve Skandinávii, bylo napsáno: Chodil bych rád do hospody často. Runy se našly také v severním Rusku a na Jutlandu, ale protože se nedaly dobře skladovat, musely být krátké. Přesto se zachovaly v Anglii až do 11. století, přesně do příchodu Viléma Dobytce r. 1066, a pak začaly mizet. Runy nebyly alfabetické, a byly v nich napsáni Beowulf. Runy Vikingů se lišily od anglo-saských, a nebyly tolik ovlivněny římským písme. Církev je ovšem potlačovala jako vynález barbarů.

Germánské kmeny žily původně mimo vliv Říma v povodí Rýna. Přestože to byli barbarové, posílali svoje syny na vychování do Říma. Germáni sloužili i v římské armádě jako legionáři. V době, kdy oni používali runy, Římané už psali na ovčí kůži inkoustem.

(Autorska: Většinu informací pro tento článek mám z lekcí profesora Marcia Zendera v rámci Great Courses.) ■

DOKONČENÍ PŘÍŠTĚ.

70 let od konce 2. světové války aneb Propána, nejsem já to taky neonacista?

Pro ND Antonín Jareš

Nemůžu tak nereagovat na článek profesora Pavlička uvedeného návazu v ND, protože názory o cílech Sovětů v té válce, názory jím označené za neonacistické (nebo alespoň hlopou), zastávají s mnohými jinými také. Nejsem sice odborníkem na ústavní právo jako on, ale konec končí co má ústavní právo společného s touto historií? Moje oprávnění zato spočívá v tom, že jsem řečenou historii osobně zažil a navíc právě jejím koncem se podrobně obíral ve snaze dobrat se toho, proč a jak se stalo to, co se pak stalo. Nejenže dle oněch spojenecých pramenů, kterými se prof. Pavliček četně dovolává, ale navíc i z těch nespolečenckých. Napsal jsem o tom dokonce jeden dokument román (MYLKÁ, nakl. Baronet 1996) a řadu dokumentovaných pojednání (jedno i do ND tou dobou), takže snad mám právo oponovat.

Sledujme v detailu, právě že z dokumentů. Jejich seznam je zájemcům k máni na požádání: K vypuknutí Povstání v sobotu 5. 5. došlo jasně proti očekávání i záměru Sovětů, plánujících zahájení „Operace Praha“ až na 7. a 8. května na 6 až 8 dnů po několika trasách, z nichž ta nejzápadnější měla vést po trase Freiberg-Zátec-Plzeň(!).

Ale už toho odpoledne prosvitájí známky rozruchu u sovětských sil v prostoru Bautzen-Gorlitz-Drážďany, političtí pracovníci povolávani na rychlo na štáb, něco se děje? Navíc se Eisenhowrový generál Bradley schází s maršálem Koněvem: Přejí si Sověti americkou součinnost k osvobození Prahy? Praví Koněv, že není třeba? Operace je připravena. Není třeba? Američané jsou v Plzni, pár hodin od Prahy. V Praze se bojuje, Koněvovy tanky jsou ještě 3 dny postupu od ní vzdáleny. Není třeba? Proč? Jde Sovětům o osvobození a životy pražského lidu, nebo o něco jiného? To je otázka, na kterou se měl prof. Pavliček ptát, než nám uložil „být vděční“.

Ale jich je jich ještě víc, neboť co pak následuje, jsou podivnosti: nejdřív komunikační „blackout“ ze strany Sovětů. Ani slova, ani známky v etéru o jejich pohybech či plánech, sbory celých tří ukrajinských front, čili armádních skupin, se v tom ohledu zčistajasna dematerializovaly. A z hlediska Moskvy právě tak Pražské povstání zřejmě neexistuje, celou dobu od té soboty až do středy devátého v sovětských vysíláních o něm ani muk, ani sám Stalin ještě toho středečního večera ve svém projevu k vítězství nad fašisty o Praze ani slova! Proč to? Ze by se mu to bylo nehodilo do záměru?

Ale jich je jich ještě víc, neboť co pak následuje, jsou podivnosti: nejdřív komunikační „blackout“ ze strany Sovětů. Ani slova, ani známky v etéru o jejich pohybech či plánech, sbory celých tří ukrajinských front, čili armádních skupin, se v tom ohledu zčistajasna dematerializovaly. A z hlediska Moskvy právě tak Pražské povstání zřejmě neexistuje, celou dobu od té soboty až do středy devátého v sovětských vysíláních o něm ani muk, ani sám Stalin ještě toho středečního večera ve svém projevu k vítězství nad fašisty o Praze ani slova! Proč to? Ze by se mu to bylo nehodilo do záměru?

Ale ani to není konec podivnosti, neboť ještě předtím, v úterý večer ve 20:00 obdrží sovětské tanky, na postupu v tu chvíli ještě kde si Terezína, rozkaz k za-

stavení postupu na Prahu! Současně Moskva vyzývá nacisty vzdát se, a to do 23:00 hodin, jinak že boj bude pokračovat. Předpokládání osvoboditele tedy trčí na místě přes tři hodiny, zatímco boji zděvostaná Praha je plamenech. Cožpak sovětské velení může nevědět, že štábni oddíly německé armádní skupiny „Mitt“ byly už dopoledne toho dne rozprášeny nebo zajaty u Žatce a Ostroměře a jejich spojové linky tedy už nemůžou fungovat, aby na jakékoliv ultimatum vůbec reagovaly? Tak proč ten rozkaz, nač ta prodleva?

Pohnutek mohlo být několik, vesměs cynických. Za prvé, že už toho odpoledne byla mezi Českou národní radou a velitelem pražské posádky Toussaintem podepsána dohoda o zastavení bojů a volnému odchodu německých jednotek z Prahy, čímž Praha přestala fungovat co zádřeh v silniční síti (přistup k vltavským mostům) jejich úprku k Američanům. Proč tedy už spěchat a přijet do Prahy (vlastně už svobodné) za huboké noci a tmy, když propagáž je mnohem výtečnější dostavit se za jasného májového jitra, aby všichni viděli a legenda o osvoboditelích mohla být úspěšně nastolená?

Za druhé, ještě jedno vysvětlení se nabízí, ještě cyničtější (vysvětlení on takříkaje varšavské): není-liž pak – z hlediska příštích zámyslů – není vhodnější nechat jako ve Varšavě nacisty pobít ty, kdo neváhají zdvihnut zbraň k obraně, protože těm ostatním se bude snadněji vládnout?

Tak nebo tak, tanky se dají do pohybu někdy za huboké noci, aby vskutku za toho májového rána slavnostně dorazily do Prahy a osvobodily ji od fašistů, zatím už ponejvíce od-tahuvšich. V té chvíli v Praze zbyvaly už jen izolované body německého odporu držené bud jednotlivé nacistickými zavíciči či zoufalci, nebo už beznadějně odříznutými skupinami, které už nenašly skulinu k úniku na západ.

Co následovalo, je obecně známo, a jestli chce prof. Pavliček mluvit o překrucování dějin, tak k tomu došlo primárně a vydátně právě tenkrát především udělením aureoly osvoboditelů Prahy sovětským silám a poté záplavou politické propagandy v tom směru. že to bylo v podstatě umožněno také prostomyslostí Američanů, (nebo i hlipáctvím, abych použil profesorových terminů, arcit v jiném směru), kteří tu aureolu osvoboditelů Prahy (a navíc půli Čech) Sovětům dobrovolně a zbytečně přenechali, to je zase jiná kapitola. Kormutlivou skutečností nepřekrucovaných dějin zůstává, že propagandou oblouzený český lid pak ve volbách jen rok po té vydal dobrovolně komunistům do rukou klíč k odvlečení země do bolsevických končin a způsob, ale to je rovněž jiná kapitola.

O co běží tady a dnes je, že pokud začnou létat povětrím nařčení z neonacismu a podobně, je to neklamná známka, že tyto větry vanou z Moskvy, neboť nařčení z neonacismu bylo

objektiva užívaným – a osvědčeným – prostředkem zastuzování každého, kdo se sovětským lízím odvážoval příci. A pokud se letosního výročí vítězství nad nacismem týká, jen mysl zočela neprůstřelná – nebo spíš sprízněná – může nevidět či popřít, že tam přece nešlo o vděk a pietu vůči tému, kdo tomu vítězství obětoval své životy, ale jen a jen o Putinovo agresivní říčení už zase zbranění na Rudé Ploščadi, dle znovu jím vzkříšených sovětských obyčejů. K jakému jinému to účelu, než Evropu zastrašit a podrobit své diktátorské vůli, nebo spíš zvůli, kterou s. Putin už Krymu i Ukrajině? Takže, pokud běží o účast či neúčast všelikých státníků (dosud) svobodného světa na takovém konání, pak tu účast stěží můžeme brát jinak, než co konání v podstatě Chamberlainovské, a o tom snad ještě víme, kam už to jednou vedlo.

V tomto směru by bylo potřebitelné moci se domnívat, že prezident Zeman se aspoň toho vlastního Putinova říčení nakonec nezúčastnil na základě spíše vlastního úsudku, než pod převahou veřejného mínění doma. že takové mínění profesor Pavliček považuje a prohlašuje za neonacistické nebo hloupé, to nemůže nevzbuzovat podezření o konání zákuolaném. Nebo to zase jednou ukazuje, že i z akademických výšin nelze někdy dohlednout dale, než na tu příslušenou špičku nosu.

O autorovi z webu <http://www.ebooker.cz/>: Narozen už nemístně dávno a následkem brzy pak nastálých časů k životu až nechtěně pestrému. Nedlouho po rudém Únoru odešen od Vysokého učení k budování socialismu lopatou, než se mu po čase podařilo vsoukat se alespoň k řemeslu automentaři. Od toho se po dalších časech větřel k existenci ve výzkumu motorových vozidel, sice náramně zajímavé, ale politicky právě tak vratké, že které se mu ještě před příchodem bratrských armád zdařilo radši se přemístit do bezpečnějších krajin. Tam se až v Torontu uchýtil v všešlájkovém výzkumnictví, než mimo do odborných a krajan-ských periodik začal psát doopravdy ve věku už dostatečně zralém. Jeho první knížka (suspenze „Výstraha“) vyšla v r.1989 ve Škvoreckých nakladatelstvích 68 Publishers, druhá (dokument „Mýlka“, z Pražského povstání) v nakl. Baronet 2006, třetí (travilog „Ameriku uhlíopříčně /Cesty s Budulímem“) 2010 v nakl. Akcent, kde je i čtvrtá (psycho-suspenze „Poslední Instance“) přitomně ve smlouvě k vydání. Ale protože už jen nemnoho času a energie mu zbývá k dalšímu zápolení s nakladatelským byzynsem, rozhodl se publikovat zbývající spisy elektronicky. Dva z nich tu právě vycházejí a mělo by dojít ještě na tři další.

Jen pro doplnění lze dodat, že auto má na svém kontě již sedm knižních titulů, průběžnou publikaci v renomovaných časopisech – Západ – dnešní Polygon, web Neviditelný pes a Nový domov a v angličtině publikoval v odborných časopisech. ■

POZOR NA VYHNUTELNÉ RŮZNOSTI

Pro ND Ota Ulč

Když se mi někdy před půl stoletím podařilo odplést od budování vědeckého komunismu do Ameriky, kde - aspoň tehdy - o tak nesmyslném experimentu se vesměs neuvažovalo,



o zámořské existenci jsem měl pramalu představu, nikoho jsem tam neznal, žádného bohatého, ba ani chudého strýčka neměl. Ani jsem si vlastně netrestal ukamenováním cizoložně si počínající ženštyn tak, jak dodnes zůstalo populární zvyklostí v mnohých mořských končinách. Občas či čarodějnici upalovali, to ano. Nyní za posledních pár roků jsme pokročili až i jinačím směrem - k legalizaci manželství homosexuálních a lesbických. Něco do nedávna nepředstavitelného, nyní již ve většině amerických států povyšeno na naprostě korektní počinání odhadovat se takovým laskominám, bez nebezpečí nevítaného početí. Posud se pramálo dočítám o iniciativách ve prospěch legalizace vztahů zoofilních.

Hodně jsme pokročili v hodnocení a zákonného počinání intimní povahy. Amerika přece byla tradičně puritan-ská. Však ani dodnes nemuze malá holčička skočit na pláži, aniž by pod textilem ukryvala své neexistující mamální obliby, ubohoučké dvě hrozninky. Kdyby tak nečinila, hrozí nebezpečí, že zasáhne šerif a provinilou pachatelku odvleče do šatlav. Puritanští pionýři osmnáctého století sice netrestali ukamenováním cizoložně si počínající ženštyn tak, jak dodnes zůstalo populární zvyklostí v mnohých mořských končinách. Občas či čarodějnici upalovali, to ano. Nyní za posledních pár roků jsme pokročili až i jinačím směrem - k legalizaci manželství homosexuálních a lesbických. Něco do nedávna nepředstavitelného, nyní již ve většině amerických států povyšeno na naprostě korektní počinání odhadovat se takovým laskominám, bez nebezpečí nevítaného početí. Posud se pramálo dočítám o iniciativách ve prospěch legalizace vztahů zoofilních.

Časem jsem nahlédl do všech padělat států s příležitostí posoudit, porovnat přemnophy a minusy. Případný zájemce o transatlantický přesun zřejmě započne s prioritou existenčního rozhlédnutí, zakotvení. Cíli rozhlédnutí se po tamějším příbuzenstvu, pokud ovšem existuje, po kamarádech nebo aspoň trošku známých, aby radu či varování poskytl. V dřívějších generacích takovou adresu bývala zejména Chicago, nyní spíš Kalifornie, přibyvá Florida, snad vic než New York. Rozhodování: - Prázdnota versus mraveniště. - Neřestná Nevada - ctnostný Utah, takové to sousedi. - Pouští (Arizona, New Mexico). - vlnké polotropy (Florida, Louisiana...). - Přirodní živly: HURIKÁNY, sezónně nejvíce běsnící tornádo na Floridě, tornádo zasahující zejména končiny z Texasu, Oklahomy, směr Kansas, Missouri, Illinois, Nebraska..., zeměřísení, což je zejména specialita Kalifornie, která se zdá být tím nejsilnějším magnetem českých zájemců. Ten rok 2015 Děda MRÁZ důkladně poštíl aspoň polovinu tohoto kontinentu, bylo tu hanebnější než na Aljašce za polární kruhem. Což postihuje stát New York - moji adresu. Z okna svého sněhem zasypaného domečku jsem fotografoval víc než metr dlouhé rampouchy, abych je k politování rozeslal přátelům do rodné země, což se mi ale nepovedlo, poněvadž jsem technické nemehlo, nic takého neumím.

Hodně takových schopností měl a stále má našinec z poïnávazí posprávovat českých podmínek? Praha - plati hodně, Pruněřov - nic... ■



Foto Wikipedia

V novinách se skloňuje sousloví FIFA (Mezinárodní federace fotbalových asociací) skandál v mnoha pádech a květnatých souvětích. To, že se tento úplatkářský skandál stal světovým skandalem, je díky tomu, že se fotbal hráje všude. Je zajímavé, že se o úplatkářství mluví už jako o jistotě, když světové mistrovství ve fotbalu získaly země jako Katar a Rusko. Ale přímo mrvolná čípernost FIFA způsobila, že teprve vyšetřování FBI ze země, kde fotbal vzbuzuje jen vlažný zájem, rozpoutal skandál, který způsobil rezignaci čerstvě znovuzvoleného prezidenta FIFA a dalších funkcionářů.

Na chvíli tento úplatkářský skandál přehlušil i uprchlickou krizi ve Středozemí, válku v Sýrii a Putinovo ostentativní pohrdání americkým prezidentem Obamou a Evropskou unií.

Podobný, i když ne celosvětový skandál, vypukl v Římě v roce 110 př.n.l. V sázce nebyla "krásná hra" fotbal, ale životy římských a italských legionářů a senátorská integrita. Tedy se jednalo o válku. Válku s numidským králem Jugurthou, kterou jaksi nějak nikdy nevyhrával, zvláště ne římské vojsko.

V roce 118 př.n.l. zemřel Micipsa, král Numidie, který byl Přítel a Spojenec římského lidu a senátu, což byla tradice Numidie už od 2. punské války. V praxi to znamenalo, že král Numidie dodal do římského vojska kavalérii pokud byl požádán, neprovozoval vlastní zahraniční politiku ve Středozemí. Numidie zaujmala polohu asi dnešního severního Alžírska.

Když král Micipsa zemřel, jeho synové Hiempsal a Adherbalovi (punská jména) nebyli ještě do spěli. Jugurtha byl nelegitimním vnukem numidského krále Massinissi, dlouhověkého spojence Římanů, a bratrancem Micipsových synů. Král Micipsa Jugurtha adoptoval a Jugurthu slibil, že se o oba syny postará. Což tedy udělal. Po Micipsově smrti se Jugurtha hbitě pohádal s Hiempalem a nechal jej zavraždit. Mezi Adherbalem a Jugurthou vypukla válka a Adherbal utekl žalovat na

Jugurthu do Říma. Římský senát poslal komisi v roce 116 př.n.l., aby ty dva bratrance, Jugurthu a Adherbala, rozsoudila. Komise rozdělila Numidii na dvě části a Jugurtha dostal tu větší na vlád-

se, která měla vyšetřovat úplatkářství ve válce s Jugurthou. Aby mohli vyšetřovat do hloubky, předvolali do Říma i Jugurthu.

Proč se vlastně Jugurtha do Říma

KORUPCE

Pro ND Eva Firlová

nutí. Už o tomto rozhodnutí se říkalo, že bylo popostrčeno úplatky členům komise.



V roce 112 př.n.l. rozpoutal Jugurtha novou válku proti bratranci Adherbalovi. Vyháral a Adherbal prchl do města Cirty, kde bylo usazeno mnoho římských obchodníků. Jugurtha dobyl Cirty a zachoval se velmi neprozíravě - nejenže nechal popravit Adherbala, ale také nechal zmasakrovat stovky římských obchodníků. Tím se dostal do přímého konfliktu s Římem.

Římským konzulem roku 112 př.n.l. byl Lucius Calpurnius Bestia, který dostal pověření srovnádat hlavně Jugurthu a pánem mu vysvětlit, že římskí občané jsou nedotknutelní. Bestia se vydolil s legiem v provincii Afrika (původní kartaginské území, dnešní Tunisko) a válčil. Válčil a válčil, ale moc nenavážel. Jugurtha se hbitě vzdal a uzavřel s Bestiou mír. Podmínky mírové smlouvy byly tak mírné, tak jemné a tak ohleduplné k Jugurthovi, že to konečně vzbudilo lovecký instinkt a rozhrožení v nově zvolených tribunech lidu, Gaiu Memmiovi a Gaiu Mamiliovi. Prosadili v lidovém shromáždění sestavení Mamiliovy komisi

vydal? Proč se nepodíval na předvolání a neholil ho do numidského ekvivalentu koše na papír? Jugurtha sbalil zavažadla, sbalil pobočníky a vydal se do Říma, aby poslušně vypočítal před Mamiliovou komisi. Musel strpět jistou nepřijemnost v tom, že vlastně nesměl vstoupit do pomeria, vlastního města Říma. Žádný vládnoucí král nesměl vstoupit do Říma. Tedy se Jugurtha užíral v nájemné vile na předměstí Říma, na pahorku Pinčiu, zatímco komise předvolávala nejznámější jména ze seznamu římských občanů, vyslychala tamějníky, vyslychala důstojníky a posílala za úplatkářství do vyhnanství známé občany, jako byl například bývalý konzul Bestia. Nebo člen původní komise, která rozdělila Numidii, Gaius Opimius. Marcus Aemilius Scaurus, který se zúčastnil Bestiovou nevlásného tažení byl také vyslychán, ale zdá se, že bud' se stal korunním svědkem, nebo neměl nic na triku. Nebo na tunice. Což je pravděpodobnější, protože Scaurus se stal později předsedou senátu a dodnes je po něm

pojmenovaná ulice vedoucí na pahorek Caelius.

Jugurtha podplatił tribuna lidu Gaia Baebia, aby vyslovil své veto, když měl být Jugurtha předvolaný před komisi, která pro toto příležitost zasedla mimo město. Zklamání bylo veliké, ale proti tribunskému vetu se nedalo nic dělat. Když byl v Římě záhadným způsobem zavražděn Massiva, Jugurtha bratrancem s nároku na trůn, senát vyhnal Jugurthu domů bez vyslechnuti i rozhodnutí - ale obě strany věděly, že bude válka.

Když Jugurtha opouštěl Řím, do kterého nesměl vstoupit, prý řekl: "Tohle je město na prodej, a pokud najde kupce, jsou jeho dny sečteny".

Zmínil se. Jakmile dojel zpět do Numidie, připravil se Jugurtha na válku. Hbitě porazil konzula Aula Postumia Albina pomocí úplatků, ale to byla jen krátká epizoda. Římský senát byl očividně, řada senátorů už nebyla senátory, ba nebyli ani v Římě, byli v exilu. A válka s Jugurthou začala znova, tentokrát s neúplatným Caeciliem Metellem v čele, a když mu to šlo pomalu, vystřídal jej jako generál Gaius Marius, který dovezl válku proti Jugurthovi k vítěznému konci. Jugurtha na útek u zradil jeho vlastní tchán Mariovou pobočníku Sullovi. V Římě byl Jugurtha vedený v triumfálním průvodu. Po triumfu byl popraven v Tullianu, jediném vězení v Římě a svržen do Velké stoky.

Následkem úplatkářského skan-

dálu se rovnováha moci koncem 2. st. př.n.l. v římské politice převážila ve prospěch Populáru, lidové strany. Většina úplatných senátorů pocházela ze strany Optimátů, kde se houfovala římská nobilita. Gaius Marius, který porazil Jugurthu, byl vůdcem Popu-



lářů. Jistým způsobem bylo vynesení obskurního Maria štěsti pro Řím: jeho generálský talent porazil migrující germánské Kimbry a Teutony, kteří se ve statisících valili ze severu na Itálii. Stěží by se tak stalo bez Mamiliovy komise, která pročistila senátní komoru a vyhnala senátory, kteří by si jinak nárokovali velení armády, ač neměli vojenský talent.

Skandál FIFA nezmění poměr politických sil v zemích jako je Katar, nebo Rusko, nebo Jihoafrická republika - všechny tyto země i další jsou pranýrovány jako úplatné - ale alespoň tento skandál vrhne pořádné světlo na tyto země a jejich způsob administrace. Neboť korupce ničí státy a důvěru občanů ve vládu spolehlivější, než zemětřesení a uragány. ☐

MARTIN ZATOVKANUK, PRÁVNÍK a NOTÁŘ

České a slovenské komunitě nabízím právní poradenství a řešení v těchto specializovaných oblastech:



Z-LEGAL

- fyzická a psychická újma způsobená při dopravní nehodě či jinak
- obchodní právo
- právo nemovitostí
- angličtina, čeština, francouzština
- právo obchodních společností, obchodní spory
- zástavní právo
- pracovní právo

647-669-4369 martin@zlegal.ca
1984 Yonge St. Toronto ON M4S 1Z7

Web MMI a archiv ND
www.masaryktown.ca

NOVÝ DOMOV (NEW HOMELAND) – CZECH AND SLOVAK (EVERY THIRD WEEK)

Vydává Masaryk Memorial Institute, Inc., 450 Scarborough Golf Club Rd., Toronto, ON M1G 1H1. Řídí tiskový výbor MMI.

Redakce si vyhrazuje právo příspěvek zkrátit, redakčně upravit a rozhodnout o jeho eventu zařazení. Z předplatného nevyplývá předplatitel nárok na umístění jeho článku do novin. Anonymy neotiskujeme.

Názory prezentované v uveřejněných příspěvcích nemusí výjednávat stanovisko redakce ani MMI. Nevyžádané rukopisy a fotografie redakce nevraci. Redakce neposkytuje žádné informace o autorech.

Redakční rada: Lanny Rosický (ČR), Barbara Sheriffová (konzultantka jazyka anglického), Jiří Grosman a Miloš Krajný (Toronto), Josef Skála a Jiří Adler (Vancouver), Alena Martinů (Montreal), Eva Firlová (konzultantka jazyka českého, Sudbury). Archiv na webu www.masaryktown.ca. Webová prezentace Alena Kotková

Masarykův ústav (MMI) je nevýdělečná (not profit) organizace. Jejím posláním je udržovat české a slovenské kulturní tradice a obohatovat tak život kanadské veřejnosti.

Kancelář Iva Ječmen tel: (416)439-4354 (ÚT, ST, ČT), office@masaryktown.ca

Tyto noviny byly vybrány Národní knihovnou ČR jako kvalitní zdroj, který by měl být uchován do budoucna a stát se součástí českého kulturního dědictví. Stránky jsou archivovány několikrát ročně a jejich záznam je součástí České národní bibliografie a katalogu NK ČR.

Šéfredaktorka a grafická úprava Věra Kohoutová Cell (647) 770 1713 Píšte vera.toronto@gmail.com

NOSITEL MASARYKOVOU CENY UDĚLENÉ ČSSK V KANADĚ V ROCE 2007. LAUREÁT CENY MVZ ČR GRATIAS AGIT Z ROKU 2014.



Newfoundland - 10 Days

Ask about our 12-Day tour that includes Labrador

'The Rock' is yours to explore on this dramatic tour offering historic tales, a unique culture, and world famous hospitality.

2015 GUARANTEED DEPARTURES:
July 5, 10, 17, 23, August 5

PRICE: Double: \$3,595 **PRICE INCLUDES:**
Single: \$4,195 ✓ Return airfare from Toronto
Book by April 6, 2015 and SAVE \$100 per person ✓ Dealer motorcoach transportation
Prices air per person and HST is extra. Call for flight prices from other Canadian cities.
✓ 9 nights accommodation
✓ 9 breakfasts, 5 lunches, 6 dinners
✓ Daily sightseeing as listed in the itinerary
✓ DeNureTours Tour Director
✓ Connections Program (ask for details)

DeNureTours
For the Young at Heart

Tel: 416 504 3800
Toll Free: 1 800 825 7577

Monday to Friday: 9:00 AM - 5:00 PM

UNIGLOBE
Enterprise Travel

MEMBER OF: IATA TICCA CAA

FINANČNĚ VÝHODNÁ PÉČE O CHRUP A OBLÍČEJ
DR. BEN RAKUŠAN praxe v Kanadě, Velké Británii a ČR
Černá labuť Dental Centre (vedle OD Bílá labuť)
Na Poříčí 25, Praha 1 tel.: +420 775 931 775 rakusandental@gmail.com www.rakusandental.cz

The world is a much smaller place.

Jet Airways provides excellent connections to Prague and Vienna.

jetairways.com

Première

Economy

Economy

Enjoy unmatched comforts every time you fly Jet Airways. Relax in our lie flat beds in Première or the comforts of our Economy, savor the sumptuous gourmet meals and a handpicked selection of wines.

Unwind and relax with our award winning in-flight entertainment. With our interline partners, we take you to your preferred destinations. Therefore, next time you fly to home, fly Jet Airways.

For further inquiries and reservations please visit our website: jetairways.com, call your travel agent or call our toll free reservation number: 1-877-835-9538

Flights to Prague	Dep.	Arr.
Toronto - Prague (Daily)	1830	1035/1100*
Prague - Toronto (exc 3, 7)	0655#	1235
Flights to Vienna	Dep.	Arr.
Toronto - Vienna (Daily)	1830	1200
Vienna - Toronto (Daily)	0705	1235

* Next Day via OK/SN. # via OK.



European sectors to/from Prague operated by Czech Airlines/Brussels Airlines, and to/from Vienna operated by Austrian Airlines. Schedule may change without notice.

INTERNATIONAL TRAVEL provides travel service



YOUR NEXT VACATION IS WAITING FOR YOU

Building memories, one vacation at a time... Call us today and let us help you with your next vacation planning. We will help you build those memories with luxury and adventure cruises, romantic honeymoon packages, safaris, exotic island getaways and tours. Fulfill your travel dreams with your next trip. Contact us today for our comprehensive and up-to-date specials so we can narrow your choices for your perfect vacation. We are looking forward to making your next trip a memorable one, so CONTACT US TODAY and you can get packing!

Good News!

In addition to flying to Prague during the Summer season, Air Transat introduced direct flights to Budapest as well starting June 18 until October 08. It is a great destination for passengers traveling to Slovakia. Pamper yourself and fly "Club Transat".

email: agatha@intertravel.ca

web www.intertravel.ca

Follow us on Facebook: www.facebook.com/intltravel
Tel: (416)922-7775 or 1-877-922-8775 cell (416) 939-6118

Please note our new address: 600 Sherbourne St., suite # 301, Toronto Ontario M4X 1W4 (across the street of Sherbourne Subway Station). Very convenient location with subway access or parking behind the building.



Travel with confidence,
Travel with us!

TICO Registration # 50016556